

ONZE VOGELS

32e JAARGANG No. 1, JANUARI 1971

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS

Ussel

De

NEDERLANDSE BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS

BONDSBESTUUR

Voorzitter: A. van Liempd, Dr. Kuiperstr. 10, Breda, Telefoon (01600) - 3 61 37.

Secretaris: Joh. M. van Pelt, Vlaardingerdijk 331a, Schiedam, Telefoon (010) - 26 19 90.

Penningmeester: J. van Splunter, Vijverberg Zuid 44, Bergen op Zoom.

2e Voorzitter: E. Adema, Roggestraat 30, Apeldoorn, Telefoon (05760) - 1 86 31.

2e Secretaris: J. C. Vos, Braillestraat 2, Grave, Telefoon (08860) - 29 78.

Leden: W. J. Derksen, Hogelandsingel 70, Enschede, Telefoon (05420) - 1 81 37.

J. J. Krol, Trompstraat 16, Meppel.

W. G. Oonk, Bergweg 37, Lochem, Telefoon (05730) - 21 07, na 18 uur.

DISTRICTSVOORZITTERS

District Groningen: W. Wolthof, Kerkstraat 40, Muntendam, telefoon 05987 - 33 40 of 33 25

District Friesland: J. Forsten, Zuiderkade 2, Mollenpolle, Franeker, telefoon 05170 - 29 68

District Drente: A. F. Smit, Groningerstraat 169, Assen, telefoon 05920 - 1 49 37

District Overijssel: H. J. Schmiermanni, Usselerweg 96, Enschede, telefoon 05420 - 2 04 31

District Gelderland: D. J. Prinsen, Pater Hafkenscheidstraat 11, Uift, telefoon 08356 - 10 71

District Utrecht: J. Glas, Hohorstlaan 48, Hamersveld, telefoon 03496 - 5 81

District Noord-Holland: A. J. F. Lammerse, Oude Kruisweg 104, Vijfhuizen, telefoon 02508 - 3 26

District Zuid-Holland: W. Bruggeling, Beeklaan 281, Den Haag, telefoon 070 - 33 65 77

District Zeeland: J. van de Walle, Churchillweg 4, Hulst, telefoon 01140 - 38 16

District Noord-Brabant: J. H. v. Houtum, Chrysantenstraat 41, Veghel, telefoon 04130 - 44 79

District Limburg: P. J. Dissel, Hemelslei 75, Sittard, telefoon 04990 - 65 62

Juridisch adviseur: Mr. L. van Elderen.

VERANTWOORDELIJKHEID

De uitgever van dit blad, de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers, is niet verantwoordelijk voor de inhoud van hierin opgenomen advertenties en erkent geen enkele verplichting tot opnemen van aangeboden advertenties.

De auteurs blijven verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikelen. Door publikatie neemt de uitgever geen enkele verantwoordelijkheid op zich.

Het zonder schriftelijke toestemming overnemen van artikelen of gedeelten daarvan is verboden.

BONDSBUREAU N.B.v.V.

Coehoornstraat 40, Bergen op Zoom.

Postbus 74, gironr. 1148324, telefoon (01640) - 3 50 07.

Geopend: 8.00 - 17.30 uur. Zaterdags gesloten.

LIDMAATSCHAP

Wie als lid van de N.B.v.V. wenst toe te treden, wende zich schriftelijk tot de secretaris van een in zijn plaats van inwoning gevestigde afdeling.

Indien in de plaats van inwoning geen afdeling is gevestigd, kan men zich bij het Bondsbureau als verspreid lid aanmelden. De contributie bedraagt in dit geval f 15,— per jaar, bij vooruitbetaling te voldoen.

ABONNEMENTEN

Bij vooruitbetaling.

Binnenland f 11,— per jaar. Buitenland f 12,— per jaar. Buitenland per luchtpost extra tarief volgens P.T.T.-kosten.

Opgave abonnement bij het Bondsbureau, Bergen op Zoom.

ADRESSEN SPECIAALCLUBS N.B.v.V.

Nederlandse Parkieten Club

Secretaris: H. L. L. Hoedemaker, Coba Pulskenlaan 14, Tilburg. Telefoon 04250 - 3 57 47.

Penningmeester: J. Slabbekoorn, Bavelselaan 271, Breda. Postgiro 1113355, Ned. Middenstandsbank Breda. Bij betaling vermelden nr.: 65.68.71.237 t.n.v. N.P.C. Contributie f 12,50 per jaar. Inkomgeld f 5,—.

Nederlandse Zebravinkenclub

Secretaris: B. L. v. d. Stroom, Mgr. Dr. H. Poelslaan 1, Amstelveen-Bovenkerk.

Penningmeester: A. A. Straver, Emmalaan 9, Alphen a.d. Rijn. Postgiro 43984 Coop. Raiffeisenbank Alphen a.d. Rijn t.n.v. N.Z.C. Contributie f 10,— per jaar. Inkomgeld f 5,—.

Speciaalclub Vorm- en Postuurkanaries

Secretaresse/Penningmeesteresse: Mevr. M. Th. Paape-v. Mourik, Officiersweg 24, Epe (Gld). Postgiro 984095. Contributie f 10,— per jaar.

Speciaalclub Wildzang en Bastaarden

Secretaris/Penningmeester: J. Landsmeer, Jacob Marisstr. 90, Dordrecht. Postgiro 1580245. Contributie f 10,— per jaar.

Inlichtingen, opgeven nieuwe leden en betaling contributie uitsluitend bij de betreffende speciaalclubs.

ONZE VOGELS

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE
BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS

Oplage 45.000 ex.

Het volgende nummer wordt ter post bezorgd op 25 januari 1971

REDACTIE

C. E. van Berkel
Chr. Walraven
P. Rijnders

Redactie-adres: Postbus 74 - Bergen op Zoom.

IN DIT NUMMER

PAG.

Mijn kweek met roodkopamadine	4
Op de grens van oud en nieuw Buitenissige vogels (2).	5
De galapagos-aalscholver	6
Mijn kweek met tijgervinken	8
Steenuil en bosuil	9
De volière	13
Mijn kweek met schamelijsters	16
Het lied van de harzer-zangkanarie	19
Unieke kruising grasparkiet x grijze rijstvogel	20
Vederstructuur deel 8	21
De Yorkshire kanarie	22
We moeten ze weer bruin bakken	26
De nanday parkiet	27
De albatros (de grootste)	30
De rode kardinaal	32
De grasparkiet van A tot Z	35
Vliegenvangers	38
De zwarte ooievaar	40
Mijn kweek met napoleons	41

Voorpagina: Rode Kardinaal: zie artikel op pagina 32.

Ontwerp en druk: Steens N.V., boekdruk/offset,
Postbus 59 - Schiedam - Tel. (010) 28 06 40*

Vragen over??

Grasparkieten aan: H. C. Müller, Lijsterbes-
laan 88, Rotterdam.

Zebravinken, Jap. meeuwen en tropen bastaarden: D. J. v. d. Molen, Essinghstr. 80, Dalftsen.

Tropische vogels, grote parkieten en bastaarden met kanariebloed: D. Duivis, St. Josephstr. 46, Teteringen.

Kleurkanaries: H. J. Veerkamp, Lorentzlaan 19a, Schiedam.

Waterslagers en Harzers: M. v. Woezik, Regentesselaan 378, Den Haag.
Postzegel voor antwoord dient meegezonden te worden.

IN DIT NUMMER ADVERTEREN: pag.

W. Rouppe v. d. Voort, Den Haag	7
Koninklijke P. Sluis N.V., Etten-Leur	10
Cetabever	14
Avimex, Amersfoort	18
Rein v. d. Veen, Goor	23
A. P. van Gils, Goirle (Holland)	34
Van Waardhuizen, Leiderdorp	34
Van Lieshout Zonen, St. Oedenrode	34
Veraka, Terheyden (N.-Br.)	34
De Vogelwereld, Zottegem	34
Hulskamp N.V., Alkmaar	39
Fa. Jan D. Kapelle & Zn, Deventer	39
Geko, Venlo	45
Animali, Eindhoven	47
Witte molen, Meeuwen (N.-Br.)	48

ADVERTENTIES

Voor advertenties — ook die van leden en abonnees — met een zakelijk karakter, zijn tarieven en verdere inlichtingen verkrijgbaar bij het Bondsbureau van de N.B.v.V.

Kleine annonces, voor afdelingen — leden en abonnees op „Onze Vogels“ van zuiver particuliere aard 5 cent per letter met een minimum van f 15,— per advertentie.

Zie voor verdere voorwaarden onder „Vraag en Aanbod“.

ROODKOPAMADINE

Vele soorten zijn in dit blad al genoemd en beschreven, maar heel zelden heb ik iets gezien omtrent de roodkopamadine. Het is toch echt wel de moeite waard om een dergelijk paartje te houden. Ze worden regelmatig ingevoerd en zijn vrij goedkoop. Ik was vorig jaar bij een handelaar toen mijn aandacht werd getrokken door een kooi met genoemde vogels. Ik vond ze zo leuk dat ik besloot een stelletje te kopen. Daarmede thuis gekomen, zette ik hen in een dubbele broedkooi van 100 x 50 x 50 cm voorzien van

de zebra er uit en ging meteen zelf naar binnen. Een week later had ik het eerste ei. Enige dagen later keek ik, toen beide vogels buiten waren, nog eens, want ik wist niet of ze nestcontrole konden hebben, en toen lagen er vier mooie grote witte eitjes in. En nu maar afwachten. Een week later wilde ik toch wel eens weten of het wat zou worden en heb ik heel voorzichtig het nestkastje gepakt en daarin gekeken. De pop zat er op en wilde er ook niet af, ook niet toen ik heel voorzichtig hem met de vinger opzij deed.

Foto: Horst Müller

twee broedkastjes, 'n open en 'n dicht. Het werd echter niets. Na twee maanden keken ze nog geen nestkastje aan en ik besloot ze maar in de buitenvolière te doen. Deze was voorzien van een nachthok, groot 3 x 1.50 x 2 m en een vlucht van 3 x 3 x 2 m. Nadat ik ze in het nachtverblijf had losgelaten, stond ik nog even te kijken wat ze zouden doen. Zij gingen meteen op een nestkastje zitten waar zojuist een stel witte zebra's een nest in had gemaakt. De man roodkopamadine hing meteen voor het vlieggaat, joeg

Het bleek dat alle eitjes bevrucht waren. Zestien dagen later had ik vier heel kleine zwarte dons-balletjes in het nest liggen en toen begon de pret. Waren ze — de ouders — aanvankelijk erg schuw, nu werden ze al zo tam dat ze zelfs de meelwormen uit mijn hand kwamen halen, ongeacht de plaats waar ik stond. Het werd zelfs zo dat wanneer ik ze binnen, in het nachtverblijf, enkele meelwormen had gegeven en ik mij naar buiten in de vlucht begaf, zij mij steeds bleven volgen. Het was wel prettig om op deze manier

hen aan dierlijk voer te helpen, want toen ik voorheen de meelwormen in een bakje deed waren direct de mozambiquesijs, de japanse nachtegaal en de dwergkwartel er bij en de rest kreeg er niet veel meer van. Twee maal per dag gaf ik hen 4 of 5 meelwormen en voor de rest gemengd zaad. Ander voer, zoals groen-, mineraal- en universeelvoer keken ze praktisch niet aan. Na acht dagen heb ik ze geringd en na drie weken vlogen ze uit en werden nog een dag of tien bijgevoerd. Daarna heb ik direct het nestkastje schoongemaakt, wat wel nodig was want schoonhouden doen ze bijna niet, en voorzien van nieuw nestmateriaal bestaande uit gedroogde grashalmen. Zelf voegen ze daaraan nage-noeg niets toe. Groot was mijn verbazing toen ik veertien dagen later het nestkastje van de muur nam en weer vijf grote witte eieren zag liggen. Ook die zijn allemaal uitgekomen. Helaas kreeg ik pech met de pop. Het bleek dat zij mijt bij zich had hetgeen zich toen het wat warmer werd openbaarde. Zij begon te krabben in haar nek en wel zo erg dat zij soms van de stok viel. Na een behandeling werd het wel weer wat beter, maar het ergste was nog dat ik vijf jongen had van ongeveer tien dagen oud die niet meer gevoerd werden. Ik heb toen van de nood een deugd moeten maken en heb driemaal per dag een papje gemaakt van optokvoer en gesneden meelwormen. Ik prikte dit aan een dun stokje en

zij haptten dat gretig op. Helaas heb ik ze alle vijf niet er door kunnen slepen. Er zijn er twee dood gegaan.

In totaal heb ik die zomer vijftien jongen gekregen in drie nesten en negen van hen groot gekregen. Ik vond dat een heel mooie prestatie van dat stel vogels.

Er wordt nogal eens — ten onrechte — beweerd dat ze erg lastig zijn. Ik kan eenieder gerust stellen en zeggen dat ze zelfs heel verdraagzaam zijn. Ik heb nu twee stellen en die zitten bij allerlei andere tropen in één volière, zoals zebravinken, japanse nachtegaal, japanse meeuwen, witte rijstvogels en dergelijke. Ik heb nog nooit last gehad. Wel is het aan te bevelen de jongen, wanneer zij eenmaal zelfstandig zijn, uit te vangen. Zij blijven namelijk lang bedelen om voer en willen ook nog wel eens graag in het ouderlijke nest kruipen waar dan de pop al weer aan het broeden is.

Dit geeft wel eens vechtpartijtjes.

Alhoewel men vlug kan zien wat man en wat pop is, duurt het toch wel vrij lang eer zij op volle kleur zijn. Het tweede jaar zijn pas de koppen van de mannen op volle rode kleur.

Ik hoop hiermede een lans te hebben gebroken voor deze mooie en leuke vogels die toch echt wel een betere plaats in onze volières verdienen.

OP DE GRENS VAN OUD EN NIEUW

zijn we gewend even om te zien naar wat het oude jaar ons heeft gebracht, maar ook naar wat we in dat jaar hebben gedaan.

Daarna richten we ons weer op het komende en werken we door aan dat waar we al eerder aan begonnen. Het is goed zo, even halt houden, even de zaak overzien en dan weer vooruit.

Wanneer we de blik beperken tot onze organisatie en onze liefhebberij, dan kunnen we vaststellen dat ook 1970 voor ons niet zonder ups en downs is geweest.

- met betrekking tot het ledental zien we een lichte vooruitgang.
- het aantal abonnees neemt omvangrijke vormen aan.
- het tekort aan keurmeesters zou weliswaar niet helemaal maar toch voor een groot deel zijn opgelost wanneer een goede spreiding van wedstrijden zou kunnen worden bewerkstelligd.
- het ringenprobleem heeft de nodige zorg en aandacht gekregen en we hopen dat dit niet vergeefs is geweest.
- de nieuwe structuur van onze bond komt langzamerhand tot ontplooiing en is het nog slechts een kwestie van inspelen.
- de kortzichtige houding van CRM is nog ongewijzigd en door het toedoen van dat ministerie zijn we wat de wildzang betreft nog even ver als anderhalf jaar geleden, terwijl we notabene in het begin van 1970 aanmerkelijk verder waren.
- de financiële aspecten zijn tengevolge van de BTW aanmerkelijk zwaarder gaan wegen terwijl de PTT ons voor het komende jaar weer een aanzienlijke verhoging van de portokosten in het vooruitzicht heeft gesteld.

1971 niet zonder problemen, zal voor onze liefhebberij en organisatie met inzet van u allen een goed jaar worden. Prettige Kerstdagen en een voorspoedig 1971 wensen u het bestuur en de redactie.

DE GALAPAGOS-AALSCHOLVER

Dit is onze inheemse aalscholver (Phalacrocorax carbo), die wel normaal ontwikkelde vleugels heeft. De niet-vliegende aalscholver nestelt op rotsen, de onze broedt in ons land in bomen maar in het buitenland ook wel op rotsranden.

Een van de zeldzaamste en voor de wetenschap kostbaarste vogels van onze gehele aarde is stellig de Galapagos of Niet-vliegende aalscholver (*Nannopterum harrisi*), die bijna is uitgestorven en alleen maar voorkomt op twee van de Galapagos-eilanden, namelijk Narborough en Albemarle. Een in 1961 gehouden telling gaf als aantal circa duizend vogels en dat is niet al te veel. Dr. I. Eibl Eibesteldt die geruime tijd vertoefd heeft op genoemde eilandengroep, heeft hierover een fantastisch mooi boek geschreven, getiteld „Galapagos, een Hof van Eden in de Stille Oceaan“. (Uitgegeven door Ploegsma te Amsterdam.) Over „de held van ons verhaal“ schrijft hij: „Deze vogel geldt als een van de laatste bewijzen, dat een vogel de bekwaamheid om te vliegen op een eiland zonder vijanden kan verliezen, zonder dat de soort als zodanig daardoor schade lijdt“.

De Galapagos-aalscholver is een zware vogel, zwartbruin van kleur, van boven iets donkerder dan van onderen. De poten en de vier door zwemvliezen verbonden tenen zijn zwart, iets wat eveneens geldt voor de forse, vrij lange en enigszins gehoekte snavel; hier is echter de ondersnavel aanzienlijk lichter dan de bovensnavel. Het merkwaardige aan deze vogels zijn echter de vleugels, die wel slagpennen hebben, maar in verhouding tot de lichaamsgrootte belachelijk klein zijn, ongeveer de helft kleiner dan die van onze inheemse aalscholver, waarvan u hier een afbeelding ziet. De vogels kunnen er dan ook niet mee vliegen.

Beide seksen zijn in een eender kostuum gestoken, maar wel is het vrouwtje aanzienlijk kleiner dan haar echtgenoot. Het verenpak is erg dicht en doet, evenals dat van de pinguïns, aan haar

denken. Komt de aalscholver na een zwemtocht of visvangst op het land, dan is zijn pakje door en doornat, maar door de dichte onderlaag van veren bereikt de vloeistof de huid niet. Met zijn uitgewaaierde vleugels gaat de vogel op een verhevenheid zich zitten zonnen of beter gezegd: hij laat zich drogen, iets wat we ook vaak zien bij onze aalscholvers.

Het zijn uitstekende zwemmers en vooral onder water kunnen ze een flinke snelheid ontwikkelen. Zij doen dit echter niet op de manier van de pinguïns die zich door middel van hun 'flippers' (op vinnen gelijkende vleugels) voortbewegen, maar gebruiken uitsluitend de gezwemvliedse poten, die als een soort propellor dienst doen. Ze zwemmen veel meer onder water dan aan de oppervlakte en houden tijdens de onderwatertrips de vleugels stijf tegen het lichaam gedrukt.

Zoals u weet houden onze futen er een zeer uitgebreid baltsceremonieel op na alvorens een huwelijk wordt gesloten. Maar bij de Galapagos-aalscholvers is dit nóg uitvoeriger en duurt aanzienlijk langer. Er wordt een soort waterballet opgevoerd, waarbij zowel het mannetje als het vrouwtje een „dansje“ uitvoeren, waarbij ze de lange nekken af en toe in een S-bocht houden. Dan weer staan ze vrijwel rechtop in het water en beginnen druk te klapwieken met hun rudimentaire vlerken, om dan plotseling in cirkels om elkaar heen te zwemmen of langs elkaar te racen. Op een gegeven moment begeeft het mannetje zich landwaarts, op de voet gevolgd door zijn aanstaande. Ook daar wordt nog doorgedaan met het draaien van de hals, het hippen en het uitstoten van 'krô-krô'-geluiden. Dit gaat zo door tot een geschikte nestplaats is gevonden. Hier begint het heertje diep voor zijn aangebedene te buigen en houdt dit een aardig tijdje vol. Vervolgens wordt wat nestmateriaal aangesleept en begint het gebug opnieuw, nu echter beantwoord door het vrouwtje, waarop dan heel spoedig de paring volgt.

Het nest bestaat voor het grootste deel uit zeewier en afval, dat langs de kust drijft. Deze bouwstoffen worden uitsluitend door het mannetje verzameld, want het wijfje houdt de wacht tegen diefstal. Aalscholvers — en dat geldt voor de meeste soorten — zijn onverbeterlijke rovers, die graag het nestmateriaal van een buurman stelen. Ook is zij het die de bouwstoffen een beetje ordent. Er worden twee of drie eieren gelegd, die heel bleekblauw van kleur en overdekt met een dun laagje witte kalk. Het vreemde is, dat van een legsel doorgaans één ei niet uitkomt. In de meeste nesten ligt dan ook slechts één jong, soms echter twee.

Als de jongen hongerig worden strekken ze hun dunne halzen en trommelen met snelle zijwaartse slagen van de snedjes tegen de keel van de oude vogel. Deze wordt hierdoor geprikkeld tot braken; het is net of krijgt hij het benauwd, opent de snavel breed en wil gaan overgeven. Maar snel

steekt nu het jong de snavel in de keel van pa of ma, zodat zijn kop er vrijwel geheel in verdwijnt en haalt er half verteerd voedsel uit. Na een week of vier krijgen de kindertjes hele vissen toegediend, die ze zo weten te draaien, dat de kop het eerst naar binnen glijdt.

Maar ook nadat de jongen het nest hebben verlaten, worden ze op het water nog geruime tijd van eterij voorzien. Van lieverlede beginnen ze echter de kunst van het vissen te verstaan en dan duurt het niet lang meer of ze jakkeren achter vissen, inktvissen en aaltjes aan. Deze moeten wel van zèèr goede huize komen willen ze ontsnappen, want de aalscholvers kunnen met hun grote 'platvoeten' een behoorlijke snelheid ontwikkelen en de lange gehoekte snavel is een uitstekend vangmiddel.

Na de broedtijd blijven de oude vogels nog een tijdlang in de buurt van de kolonie om er de rui-periode te doorlopen. Inmiddels heeft een ander paartje veelal bezit genomen van het oude nest, want in alle maanden van het jaar kan men eieren aantreffen, het meest in april, mei en juni, het minst in januari en februari.

De Galapagos-eilanden worden gelukkig niet veel bezocht. De Niet-vliegende aalscholvers hebben namelijk geen angst voor de mens en het is te hopen dat ze niet hetzelfde lot zullen ondergaan als de Reuzenalk en de Dodo die thans zijn uitgestorven.

'Swalker'

GEZA SEPT

Voorkomt en geneest virusziekten en infecties.
Een goedkoop en afdoend middel dat eenvoudig toegepast kan worden:
enige druppels aan het drinkwater toevoegen is voldoende.

Populierstraat 121-123
Tel. 070-323930; Den Haag
W. ROUPPE VAN DER VOORT

Mijn kweek met.....

TIJGERVINKEN

Foto: Horst Müller

Om wat meer „kleur“ in mijn volière te brengen — ik had enkel gele kanaries en een kleurslag zebrafinken daarin — kocht ik begin juli 1969 bij een handelaar mijn eerste koppel tijgerfinken. Gezien de voorlichting in de boeken was ik niet berekend op het broeden daarvan en nog minder op het grootbrengen van jongen. In mijn buitenvolière van 5 bij 1½ meter begon het mannetje na 14 dagen in een open nestbakje een nest te bouwen van grashalmen met een binnenbekleding van wollen draadjes en veertjes. Het nest werd netjes overhuifd, doch na het leggen van vijf eitjes mislukte het broedsel omdat de 30 zebrafinken en 20 kanaries de overkapping in elkaar „traptten“. De tijgerfinkjes hadden blijkbaar hun les geleerd, want het mannetje begon nu op de grond, in een dicht begroeid plekje groen, een nest te bouwen. Nestcontrole was niet mogelijk maar ik zag wel, dat de vogels elkaar afwisselden bij het broeden. Ongeveer drie weken na het bouwen van het nest viel het mij op, dat

ze veel zaten op de plaatsen, waar gekiemd zaad op de bodem van de volière lag. Ongeveer drie weken na het uitkomen van de eieren vlogen er vijf jongen uit en deze hebben de hele winter doorgebracht in de buitenvolière en 's nachts in het onverwarmde nachthok. Het waren drie mannen en twee poppen, die ik dit jaar verkocht heb.

In maart begon het oude koppel weer te nestelen, nu in een bloempot in het nachthok. De man bouwde weer praktisch alleen het nest. Van de vier gelegde eitjes was er maar een bevrucht en toen het jong daaruit ongeveer 5 weken oud was lag het op een morgen dood in de buitenvolière. Een paar weken daarna begon de man weer te slepen met nestmateriaal en bouwde dit keer in de buitenvolière een nest in een ronde nestkast van 15 centimeter middellijn. Er werden vijf eitjes gelegd, waaruit vier jongen kwamen. Vanaf de tweede dag na het uitkomen was het voor mij mogelijk om nestcontrole te houden en

ik zag steeds, dat de kroppen van de jongen vol met zaad zaten. De zebra's en de kanaries lieten het nest met rust en na 18 dagen vlogen de jongen uit, waarna ze nog enige tijd gevoerd werden door de oude vogels. Deze vielen een maand later in de rui, doch hebben nu, eind augustus, weer jongen in een nest in een struik, dus wel wisseling in de plaats van nestbouw. Het is de eerste keer dat ik tijgervinken heb en bij het nakijken van de boeken las ik, dat ze hun jongen grootbrengen met levend voer en mieren-

eieren. Misschien heb ik wel veel geluk gehad, maar bij mij hebben ze dit enkele gedaan met prachtvinkenzaad en wat gekiemd zaad uit de buitenvolière. Gedroogde insecten, universeelvoer en dergelijke hebben ze nooit gehad. Als vogelliefhebber komen we steeds voor verrassingen te staan en het blijkt dikwijls, dat de theorie nogal eens afwijkt van de praktijk. Ik kan dan ook dit goedkope maar mooie vogeltje bij een ieder aanbevelen.

M. de Jong

STEENUILEN EN BOSUILEN

De steenuil

Aandachtig heb ik het interessante artikeltje gelezen van de heer H. Kruisselbrink uit Winterswijk, waarin hij gegevens vraagt omtrent het gedrag van steenuiltjes tegenover bosuilen. De heer K. eindigt zijn story met de vraag „had de steenuil in de gaten dat ik een mens was en deed hij daarom zo luidruchtig“ of „verdragen de steenuilen geen bosuilen“.

Uit het hele verhaal blijkt dat de steenuil uitsluitend reageerde op de roep van de bosuil, die door de heer K. werd nagebootst. Immers, zodra de heer K. zich stilhield, stopte de steenuil met roepen. Steenuiltjes zijn wel verbazend nieuwsgierig en zullen, wanneer ze op een bepaalde plaats zitten, als ze een mens zien op een rare manier met de kop draaien, zich uitrekken, maar vrijwel altijd stilzwijgend. Mijns inziens géén reactie op de mens, dus... op de bosuil. Nu is één ding bepaald jammer: de heer K. vermeldt helaas niet welke roep van de bosuil hij nabootste. Was het de „kewik“ roep, die veel op de roep van de steenuil lijkt en die klinkt als „kewiet“. Dan is het niet uitgesloten dat de steenuil — in beide gevallen — zijn territorium, zijn broedgebied, bedreigd zag door een soortgenoot en deze wilde verjagen.

Was het echter een roep, die niets lijkt op die van de steenuil, dan is het niet uitgesloten dat een steenuiltje „weet“, dat een bosuil bij daglicht slecht ziet en hem wil verjagen. Heel wat kleine vogeltjes zetten deze uil na als hij zich bij daglicht buiten zijn beschutting waagt. Nu we het toch over deze twee uilen hebben, kunnen we er meteen wel iets meer over vertellen.

Van de vijf in ons land broedende uilensoorten (steenuil, kerkuil, ransuil, velduil en bosuil) is het steenuiltje verreweg de kleinste. Door het dikke, losse, uitstaande verenkleed en de dikke kop lijkt het beest heel wat, maar in feite is zijn body nauwelijks groter dan die van een merel. De bovenzijde van het lichaam en de buitenkant van de vleugels zijn donkerbruin met kleine en grotere roomkleurige vlekjes, die op de grens van rug en hals ineen vloeien tot een wijd uitstaande V. De gezichtssluijer is vrij onduidelijk en grijsachtig wit, onder de ogen meer bruinachtig. De onderkant is vuilwit met bruine vlekken en strepen. Ook de veertjes, die de poten tot aan de klauwen bedekken, zijn vuilwit.

Van al onze inheemse uilen is de steenuil het meeste dagvogel. Hij houdt ervan een „uiltje te knappen“ in het zonnetje of eens lekker te zonnebaden. Na een periode van droogte ziet hij reikhalzend uit naar een bui en laat hij zich graag nat regenen, waarbij hij de vleugels uitgespreid houdt. Ook jaagt hij veel overdag; tijdens de eigenaardige, golvende vlucht, die doet denken aan die van spechten, vallen onmiddellijk de korte ronde vleugels op. De vlucht is vrijwel geruisloos, maar toch niet zodanig als bij de echte nachtuilen, zoals bijvoorbeeld de kerkuil, die een nóg zachter verenpakje hebben. Soms houdt de steenuil er torenvalkallures op na door op een denkbeeldig punt in de lucht stil te staan met snel op en neer slaande wiekjes. Hij „bidt dan voor zijn eten“. Zijn snavelkost is in hoofdzaak

Sluis
universeelvoer voor
grofsnavelige
insekteneters

NIEUW!
nog betere samenstelling
met insecten.

Ieder vogeltje eet zoals het gebekt is.
Daarom maakt Sluis voor
grofsnavelige insekteneters een
speciaal voer:
Sluis universeelvoer. Een volledig
voedsel dat alles bevat wat Uw vogel
nodig heeft.
U geeft het zo uit het pak en
bijvoeding is beslist overbodig.

bevat alle
bouwstoffen:
eiwitten
aminozuren
koolhydraten
vetten
vitaminen
mineralen enz:

voor:
een glanzend
verenpak en
rijke zang

KONINKLIJKE P. SLUIS N.V. POSTBUS 83 ETTEN-LEUR

10

Wissel

De

van dierlijke aard, ongeveer 93½% en bestaat uit muizen, ratten, mollen, jonge hazen en konijnen, soms een wezel, maar ook allerlei kleine vogels en jonge eende- en fazantekuijken. Verder nog torren, kevers, hagedissen, spinnen en als de nood aan de man komt: kikkers en wormen. De laatste trekt hij op dezelfde manier uit de grond als de lijsters dit plegen te doen. Maar het uiltje „staat zijn mannetje” want hij deinst er niet voor terug duiven en waterhoentjes te slaan. Men moet daarbij niet uit het oog verliezen dat de steenuil slechts 150 gram weegt, terwijl het waterhoen en de houtduif respectievelijk 250 en 500 gram halen!

Het gezichtsveld bij de uilen is betrekkelijk klein, maar de trefzekerheid is fenomenaal. Opvallend is ook dat zij iets wat vlak voor ze ligt, niet kunnen zien. Ik heb dit eens kunnen zien achter bij ons op het erf, waar een grote kei lag. De uil liet hierop een muis vallen en om hem weer te pakken liep hij eerst een paar pasjes achteruit en sprong toen weer op zijn al buitgemaakte prooi. Later nam ik het waar bij een dode mus; de uil vloog ongeveer een halve meter omhoog alvorens zich op zijn slachtoffertje te storten.

Van het voedsel komen de onverteerbare delen gewoonlijk niet verder dan de maag. De haren, veren, botjes, nagels of wat het zijn mag, worden samengeperst tot proppen, die men braak- of uileballen noemt. Als men deze ballen — die

Bosuil

bij de steenuil langwerpiger zijn — uitpluist kan men aan de weet komen wat voor snavelkost er is genuttigd en eveneens krijgt men zodoende een idee welke kleine zoogdieren er in een rivier van een bepaalde uil voorkomen.

De steenuil heeft heel wat bijnamen en een ervan is „vogelaarsuil”, die de vogel dankt aan een vroeger gebruik, waarbij een steenuil werd gebruikt als „lokaas” bij de vangst van zangvogeltjes. De vogelaar die wist hoe groot de haat is, die de zangertjes de uil toedragen, plaatste een gevangen uiltje op een staak in een door struikgewas omgeven open ruimte en besmeerde de struikjes met een laag vogellijm, waaraan de vogeltjes, die het luipe — de Brabantse naam voor steenuil — kwamen sarren en plagen, bleven kleven. Deze praktijken zijn tegenwoordig bij de wet verboden.

Deze uil is bij ons een vrij schaarse broedvogel, die u op de Waddeneilanden tevergeefs zult zoeken. Een nest wordt niet gebouwd; de drie tot vijf witte eieren worden zonder meer in een holte — holle boom, muurgat, houtmijt, nestkast of zelfs konijnepijp — gedeponeerd. Als onderlaag dienen op zijn hoogst een paar veertjes van de broedende vogels zelf of een paar braakballen. Het broeden geschiedt door het vrouwtje en duurt ongeveer vier weken. Zij zit zeer vast en ik heb wel eens een uiltje van het nest getild om te kijken hoe groot het legsel was! Wel sist en blaast de vogel erg kwaadaardig en knapt woedend met de snavel; veelal laten „leken op vogelgebied” zich hierdoor afschrikken.

De bebroeding begint reeds voor het legsel voltallig is en daarom brengt het mannetje de jongen eerst alleen voedsel, terwijl het wijfje de nog niet uitgekomen eieren warm houdt. Later voeren beide ouders het kroost, dat na een kleine vier weken uitvliegt.

De steenuil kan verschillende geluiden voortbrengen in het begin noemde ik reeds het „kewiet” of „koe-wiet”, maar voorts zijn er nog „pieuw-pieuw”, „kèf-kèf-kèf” en „kuuk”. Het „koe-wiet” heeft hem bij onze oosterburen de bijnaam doden- of lijkenuil bezorgd. Als men bij een ernstige zieke waakte en men hoorde 's nachts dat geluid, dan erstond men dat als „komm mit” (kom meel). Kwam de patient te overlijden dan zei men tegen elkaar: „Ik heb wel geweten dat hij (of zij) zou sterven. De uil riep immers duidelijk „komm mit”!” Ook in ons land kwamen van die bijgelovige personen voor. De Grieken waren verstandiger; zij wijdden de uil aan de godin van de wijsheid, Pallas Athene. De „zondagse” naam voor de steenuil is **Athene noctua**. Laten we vooral deze nuttige, vliegende muizenvangers — en dat geldt voor alle uilen — in ere houden. Ik weet wel dat er nog altijd mensen zijn, die graag een opgezet uiltje op de schoorsteenmantel willen hebben. Maar denk er om: de uilen worden met het jaar schaarser en een opgezette uil is bij de wet verboden!

De bosuil

Bosuilen zijn stukken groter dan steenuilen. Ze worden gerekend tot onze vrij talrijke broedvogels, maar aangezien ze overdag slapen in holle bomen of goed verscholen tussen dicht gebladerde, ziet men ze slechts zelden. Zij jagen uitsluitend in het nachtelijk duister. Zodra de schemering over de bossen daalt slaan de vogels hun vrij lange, brede afgeronde vlerken uit en proberen een maagvulling te verschalken. De vlucht is geruisloos en menig kwaagdier dat zij op hun strooptocht ontmoeten, wordt gegrepen met de

Steenuil

vlijmscherpe, nimmer falende klauwen. Maar ook moet er af en toe wel eens een vogeltje aan geloven en zelfs kikkers, slakken en wormen worden wel geconsumeerd.

In de paartijd, heel vroeg in het voorjaar, klinkt tijdens de bruidsvlucht het volle muzikale „hoe-hoe” of „hoe-hoe-hoe”, gevolgd door een tremolierend „hoe-oe-oe-oe-oe” an de verliefde heertjes, die de dames beantwoorden met een scherp „kewik”.

Een nest wordt niet gebouwd; de vier tot zeven witte eieren worden met tussenpozen van twee of drie dagen gelegd, bij voorkeur in een boomholte of een oud nest van een specht. Ook worden wel oude vogelnesten en nesten van eekhoorns geannexeerd. Minder vaak wordt gebroed in nestkasten en nog zeldzamer tussen boomwortels of in konijnholen. Alleen het wijfje broedt; als na een week of vier de jongen worden geboren komt het mannetje met voedsel aandragen, dat door madame wordt verdeeld, hoewel ze er soms eerst een stukje van afsnoept. Deze taakverdeling blijft geruime tijd gehandhaafd maar na een week of vijf zijn de jongen zo ver, dat zij de eenvoudige wieg kunnen verlaten.

Bosuilen zijn onmiddellijk te herkennen aan de dikke, ronde kop en de zeer donkere, haast zwarte ogen; de bovenzijde van het lichaam is warm bruin met lichte tinten en donkere strepen en vlekken. De onderkant is lichter met grote donkere vegen.

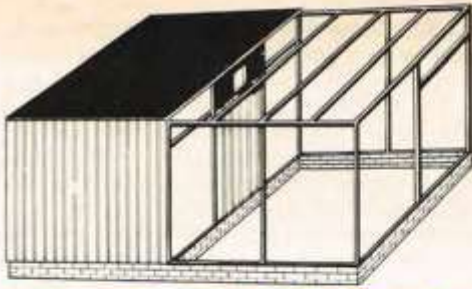
Deze uilen kan men hier het gehele jaar aantreffen. Tot slot nog iets over de agressie van deze uilen. In een van de bomen langs een oprijlaan ergens in Engeland bevond zich het nest van een paartje bosuilen. Ongeveer drie weken lang werd een persoon, die na zonsondergang door deze laan moest, elke avond aangevallen door

een van de oude vogels; eenmaal werd hij zelfs overdag geattaqueerd! Altijd viel de uil van achteren aan en sloeg de man veelal de pet van zijn hoofd. Eens bezorgde het woedende dier hem zelfs een open wond op de kruin, waarna de heer zo verstandig was een doos over zijn hoofd te dragen ter bescherming van dat lichaamsdeel. De aanvallen begonnen prompt als de wandelaar circa 40 meter van de nestboom verwijderd was. Toen de jonge uilen waren uitgevlogen hielden de aanvallen op.

Dat men terdege uit moet kijken blijkt eveneens uit de tragische geschiedenis van de wereldvermaarde vogelfotograaf Eric Hosking, die een oog kwijtraakte door een bosuil, die hij op de gevoelige plaat wilde vastleggen. Hetzelfde lot onderging een elfjarige knaap, die een uit het nest gevallen jonge bosuil van de grond oprapte met het doel hem weer in de „wieg” te deponeren. De oude uil begreep kennelijk de bedoelingen verkeerd; hij viel de jongen onmiddellijk verwoed aan met het reeds genoemde noodlottige gevolg.

Let u er echter wel op, dat het beslist geen usance is dat deze uilen mensen aanvallen, maar toch... een gewaarschuwd mens telt voor twee, nietwaar?

DE VOLIÈRE

door C.E. van Berkel

HOOFDSTUK 3 EERST VERF, DAN SPIJKERS

Er begint schot in te komen. Als dit hoofdstuk is doorgeworsteld kunnen we zo langzamerhand al aan inrichting en bevolking gaan denken. In onze gedachten zien we ze al vliegen. Nou ja, u begrijpt wat ik bedoel. Maar kom, laat ons aan het werk gaan, want met al dat „geleuter“ kom je niet verder. Alhoewel, ik wil eerst toch wel even met u van gedachte wisselen over het schilderwerk. Wat zetten we er op.

Ondanks het uitgebreide scala van mogelijkheden die we heden ten dage hebben, adviseer ik u toch om de keus te beperken. In de praktijk is gebleken dat twee soorten het best beantwoorden aan ons doel. Dit vooral ook met het oog op het onderhoud. Deze twee soorten zijn carbolineum en buitenbijs. Voortreffelijke producten, gemakkelijk te verwerken; kortom zij komen precies in onze kraam te pas. De aanschaf levert geen problemen op, want waar u ook woont, er is altijd aan te komen. Beide soorten zijn in een groot aantal kleuren verkrijgbaar, maar ook dit zou ik willen beperken tot twee, met name groen of bruin.

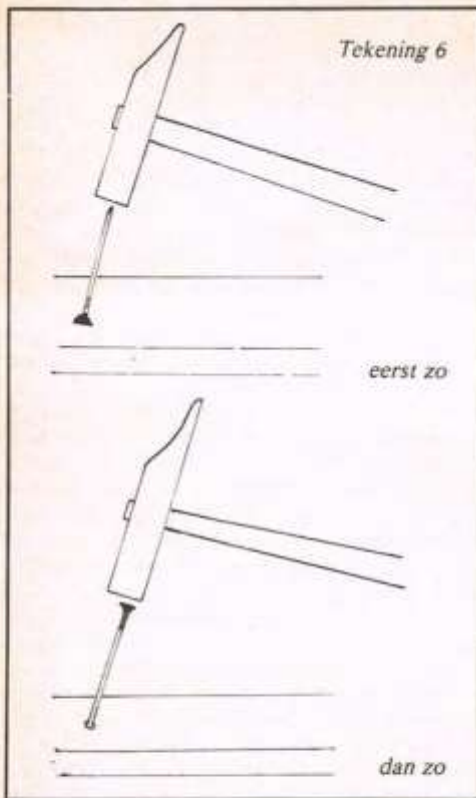
Zonder mijn eigen mening te willen opdringen, prefereer ik groene buitenbijs.

Carbolineum, nogmaals, een prachtproduct maar het heeft één nadeel, uw volière komt wel -overigens tijdelijk- in een kwade reuk te staan. Dit zou, volgens sommigen, ook nadelig kunnen zijn voor de vogels. Ik heb in mijn beginperiode altijd carbolineum gebruikt en bij de vogels beslist nooit enig nadeel kunnen constateren. Nu wil ik er direct aan toevoegen dat het niet bevorderlijk zou zijn om de vogels in een afgesloten ruimte te houden waar kort te voren intensief met dat spul is gewerkt. Ik geloof wel dat zoiets dan benauwd kan zijn, terwijl ook de anthraceenolie die in de carbolineum zit niet geheel ongevaarlijk is. Voor normaal buitenwerk kan het naar mijn mening geen kwaad. Het is dan ook niet dat bezwaar wat er toe heeft geleid dat ik nu voorstander ben van buitenbijs. Ik vind dat buitenbijs gewoon prettiger en schoner werkt; meer niet.

Wat de kleur betreft ben ik van mening dat groen de uitgesproken hoofdkleur is voor een volière. In mijn inleiding heb ik gesteld dat de volière eenvoudig van vorm moet zijn, zonder tierelantijntjes etc.; dat juist van een eenvoudige volière rust uit gaat. Ook de kleur speelt daarbij een voornamelijk rol. Groen doet het meestal goed, vooral ook ten opzichte van de beplanting in en om de volière. Wanneer dan het front van het nachtverblijf en de plint om de vlucht met WITTE bijs wordt bewerkt, ontstaat er een fijn geheel. Wil u echter toch iets anders, dan bruin maar echt geen andere kleur.

Misschien vraagt u zich af waarom ik mij nu al druk maak over het schilderwerk, terwijl het hele spul nog gebouwd moet worden. Ik kan het mij voorstellen, maar juist omdat we nog moeten gaan bouwen wil ik u op de gelegenheid die u heeft om overal met de kwast bij te kunnen wijzen. Het is van essentieel belang om het te doen; het behoud van het hout.

Daarom eerst en vooral al de onderdelen waar u straks niet meer bij kunt, zoals de inkepingen, onder- en bovenkant stijlen, onderkant muurplaat, uiteinden gordingen etc., goed in de verf zetten. Nog beter ware het om alles alvast een keer onderhanden te nemen. Bent u het met mij eens? Doen dan, gewoon doen. Nu de vitale delen van een beschermende verflaag zijn voorzien, gaan we eerst de beide zijanten monteren. We beginnen maar weer met de rechterzijant. De muurplaat gaan we eerst voorzien van de nodige gaten waar doorheen straks de ankerbouten komen. We leggen hem op de fundering, tegen de bouten en schrijven precies af op welke hoogte deze zich bevinden. Is dat gebeurd dan boren we precies in het midden van de plaat de gaten. Voor alle zekerheid passen we even. We kunnen trouwens alle muurplaten op deze wijze al klaar maken. Muurplaat B, zie tekening 1, is gauw klaar want daar komt geen bout door. Muurplaat A en C kunnen we gerust al monteren. Het kan alvast maar zitten. De twee lange muurplaten verwijderen we weer. Die van de rechterzijant leggen we met de binnenkant goed vlak op de grond. Vervolgens leggen we de stijlen op de juiste plaats en tikken de ondereinden in de daarvoor bestemde inkepingen. Let er op dat de stijlen in de juiste stand liggen, dit ten aanzien van de daarin gebrachte verkepingen. We slaan de stijlen met spijkers door de onderkant van de muurplaat vast. De bovenregel van 3 m is nu aan de beurt. Op de plaats; stijlen in de verkepingen en de spijkers door bovenkant bovenregel indrijven. Over spijkers gesproken, voor het zwaardere hout gebruiken we 3 duimse en voor de beschieting 2 duimse spijkers. Tikt voordat u de spijker indrijft eerst even de kop in het hout op de plaats waar de spijker er in moet. Dit voorkomt scheuren. Zie tekening 6.

Voordat de korte bovenregel bevestigd wordt, gaan we eerst nog even passen en meten. Deze hadden we voor het gemak even laten liggen weet u nog? Wanneer u deze bovenregel op de stijlen 3 en 4 houdt, kunt u gemakkelijker de schuine verkepingen afschrijven. Vermoedelijk zult u ook de kop van deze stijlen nog iets schuin bij moeten werken, althans die van stijl 4. Als de verkepingen zijn ingebracht en van verf zijn voorzien, drukken we de regel op de stijlen en bevestigen hem op de gebruikelijke manier. De middenbalk van het nachtverblijf tussen stijl 3 en 4 aanbrengen en vastslaan door de stijlen. Nu dienen we het geraamte een halve slag om te draaien zodat dit op de binnenkant ligt. De ruimte onder stijl 3 en de middenbalk van het nachtverblijf stoppen we op, zodat het goed draagt want juist daarop gaat getimmerd worden. We gaan namelijk de beschieting van het nachtverblijf in elkaar zetten en bevestigen. We gebruiken hiervoor geschaafde en geploegde 3/4 x 3 duimse deeltjes. Breder moet u ze niet nemen. Hoe smaller de deeltjes, hoe minder krimp. We zagen een aantal grof op maat en zetten de zij-kanten goed in de buitenbijs of carbolineum. Als ze wat gedroogd zijn kunnen we ze bevestigen. Het eerste deeltje spijkeren we precies op de helft van stijl 3. Bekijkt u nog even detailtekening 3. U ziet dan ook dat de deeltjes 2 cm onder de onderkant van de muurplaat uitsteken. Wanneer straks de gehele zijkant overeind staat op de

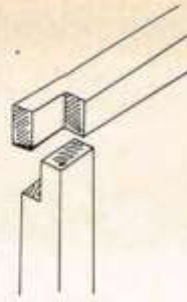
Er zijn 26 kleuren
Cetabever buitenbijs

fundering, dan vormt de beschieting een overlapping waardoor een goede afdichting ontstaat. U heeft toch ook wel gezien dat de deeltjes verticaal worden aangebracht? Dit om een goede afwatering te bewerkstelligen. In het andere geval zou het water in de kieren blijven staan met alle gevolgen van dien.

Is het eerste deeltje vastgezet, dan zo vervolgens de gehele kant betimmeren. Het verdient aanbeveling om de deeltjes zo ver mogelijk in elkaar te drijven. U doet dat met de platte kant van de hamer zonder de groeven ernstig te beschadigen. Zie tekening 7.

Tekening 9A

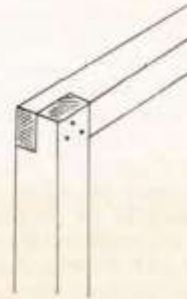
Tekening 7

Nog een belangrijk punt: **WERK VOORAL HAAKS.**

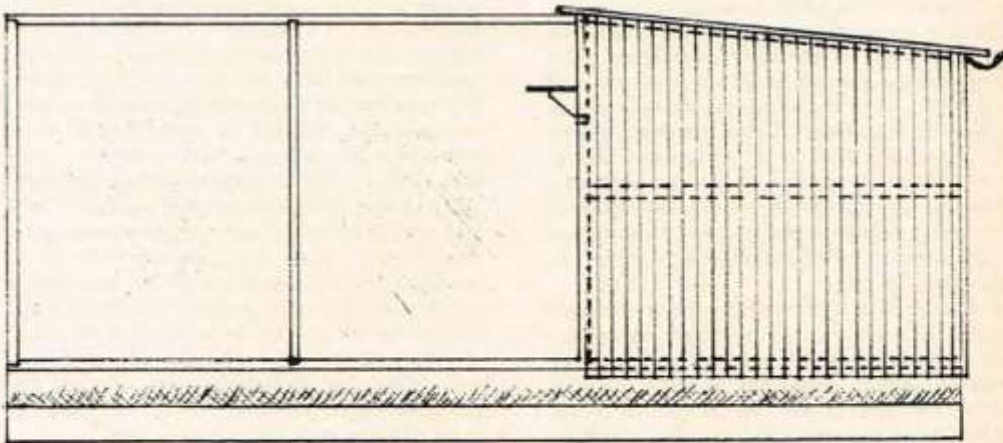
Gebruik regelmatig een winkelhaak en controleer. Wanneer u straks de zaak gaat opbouwen en het blijkt „scheef te zitten“, dan valt er weinig te corrigeren en komt u met het aanbrengen van het gaas beslist „in de plooiën te zitten“.

Wanneer de deeltjes zijn aangebracht kunt u ze aan de bovenkant afzagen zodat ze vlak met de bovenkant van de bovenregel zijn. Het laatste deeltje kunt u beter nog niet aanbrengen. Wanneer straks alles overeind staat is het gemakkelijker en kunt u bovendien de hoeken goed afwerken.

De linkerzijkant wordt op dezelfde manier in elkaar gezet. Zie ook tekening 8.

Tekening 9B

Tekening 8

Als u nog een verloren uurtje over heeft, dan kunt u alvast de deurtjes gaan maken. Twee stuks; een voor de vlucht en een voor het nachtverblijf. Beide zijn groot 1.20 bij 62,5 cm, buitenwerks gemeten. U kunt daarvoor hout gebruiken

van 5 x 5 cm. U zaagt dus vier stukken van 1.20 m lang en vier stukken van 62,5 cm lang. Het gemakkelijkst kunt u halfhouts verbindingen maken. Zie tekening 9 A en B en het zal u duidelijk zijn. Werk HAAKS en houd u HAAKS.

SCHAMALIJSTERS

Zoals in onze landen van Europa de nachtegaal grote bewondering geniet om zijn prachtige zang, zo wordt in India de schamalijsster bewonderd en door vele dichters bezongen. Naast India komt hij ook voor in China, Maleisië en op de Soenda eilanden. Gelijk als de nachtegaal is zijn zang melodieus, krachtig en zuiver maar met meer variaties. Daarbij is het een fraaie vogel, diep van kleur. De man is aan de bovenzijde, de keel en de hals blauwzwart, aan de onderzijde donkerbruin. Hij heeft een lange staart en witte stuit en de lengte is 26 cm. De blauwzwarte delen van de man zijn bij de pop grijsbruin.

Hiermede wordt de in conditie zijnde schamalijsster ten voeten uit getekend. Dit op zich zelf gezien maakt hem tot een waardevolle vogel. Doch wat hen nog waardevoller en nog aantrekkelijker maakt is, dat hij ook in gevangenschap kan zorgen voor een zelfs talrijk nageslacht. Het is namelijk een goede broedvogel in de volière, die meerdere nesten jongen per broedseizoen groot brengt. Hiertoe behoeft hij echt niet, wanneer er jongen zijn, uit te vliegen om in de vrije natuur voedsel te verzamelen. Deze opvatting heerst, maar toepassing hiervan is niet geheel zonder gevaar. Naast het gewone menu van een goed universeel voer vermengd met een hard gekookt ei en wat geraspte worteltjes, zijn meelwormen en miereneciëren voldoende om hun jongen te doen groot brengen.

Het is dat waarop ik wil wijzen en naar voren wil brengen. Ik verkeer in de gelukkige omstandigheid volop ervaring met het kweken van deze vogels te hebben opgedaan. Ik bezit zes koppels die elk apart in een ren zitten. Als gezelschap hebben zij grote parkieten. Dat is niet bepaald gunstig, maar bij gebrek aan ruimte moest dat wel. Dat neemt niet weg dat zij tezamen toch maar weer 47 jongen hebben groot gebracht. Niet dat ik daar NIET tevreden over zou zijn, maar het hadden er wel meer kunnen zijn. Tengevolge van het gedrag van hun medebewoners zijn er toch nog zes nesten verloren gegaan. Zij hebben gebroed van half april tot half augustus.

Het zijn echte kolonievogels en wanneer zijn in elkaars gezelschap zijn, zullen gemakkelijker broedresultaten kunnen worden behaald. Dat wil niet zeggen dat zij alle in één volière mogen worden geplaatst. Slechts een koppel per ren en liefst tussen beide rennen een ruimte of een ren waar geen koppel in zit. Wanneer zij elkaar maar kunnen zien stimuleert dat al en wat de zang betreft proberen zij dan elkaar te overtreffen. Vooral 's morgens en 's avonds is het een lust om ze te horen.

De jongen vliegen na twee weken uit en worden dan nog twee weken gevoerd. Zij zijn dan zelfstandig en de pop gaat hetzelfde broedkastje alweer beginnen aan de volgende ronde. De jongen groeien voorspoedig en medio september zijn die van de eerste ronde al bijna op kleur. Het is een geweldig gezicht deze prachtvogels in zo'n grote getale bezig te kunnen zien.

Worden wat losse meelwormen in de volière geïntroduceerd dan gaat het erom wie er het vlugst bij is. Voorwaarden dat schamalijssters tot goede broed overgaan zijn, dat dat zij volledig geaklimatiseerd zijn en voldoende levensruimte hebben. Hun volière moet minstens enkele meters lang zijn met een goed beschut nachtverblijf. Het is mijn ondervinding dat pas geïmporteerde schama's de eerste jaren nog in de maand juni in de rui vallen, traditiegetrouw aan de tijd van ruien in hun land van herkomst. Rekent men hierbij de inlooptijd tot de rui, zo ongeveer 3 à 4 weken voordien, gedurende welke tijd de vogels niet meer broedlustig en evenmin zanglustig zijn, dan zijn zulke vogels de ganse zomer eenvoudig niet in conditie om tot broeden over te gaan.

Mijn vogels zijn reeds jaren geleden geïmporteerd en volledig geaklimatiseerd. Hun ruitijd valt nu eind augustus begin september, dus na de broedperiode. Het ligt voor de hand dat hun jongen diezelfde tijd zullen aanhouden. Zij die over voldoende ruimte beschikken en in wat grotere vogels aardigheid hebben, kan ik deze geweldig boeiende vogels van harte aanbevelen.

Ussel

De /

J.Ch. Latten

HET LIED VAN DE HARZER- ZANGKANARIE

HET KLANKBEELD

Aangezien de zangvogels op elke toer afzonderlijk worden beoordeeld, zou de vraag kunnen worden opgeworpen of de punten toegekend voor klankbeeld geen dubbele bewaarding vormen.

Klankbeeld vormt geen dubbele bewaarding, ondanks dat de gezongen toeren wel worden betrokken bij het toekennen van punten voor het klankbeeld.

Het is namelijk meer de wijze van voordracht, samen met de kwaliteit van de toeren, die de waarde van het klankbeeld bepalen.

Eenzijds kan een vogel met zeer goede toeren, die afgebroken in stukken en brokken worden gezongen, niet het maximum aan punten voor klankbeeld worden toegekend.

Anderzijds kan een lied met een toerenwaarde van niet hoger dan voldoende of goed, evenmin het maximum aan punten voor klankbeeld worden toegekend. Een prima lied met storende fouten is ook uitgesloten van hoge waardering voor klankbeeld.

Ook de kwaliteit van de hoofdtoeren spelen een rol bij het toekennen van punten voor klankbeeld.

Het is moeilijk vaste normen voor te schrijven bij de waardebeoordeling van het klankbeeld.

De keurmeester heeft hierbij een zekere vrijheid, om uit het samenspel van de verschillende elementen te beoordelen of het lied als geheel als voldoende goed of zeer goed kan worden aangemerkt en aan de hand daarvan te bepalen of hij 1-2-3 punten voor klankbeeld noteert. De beoordeling van het klankbeeld vormt het sluitstuk van de opzet van Dr. Wolf uit Maikammer, de grondlegger van het keursysteem.

Deze heeft bepaald, dat alles wat invloed kan hebben op de waarde van het lied moet worden beloond en dat alles wat afbreuk doet aan de muzikale waarde daarvan moet worden bestraft.

Stamharmonie 4 vogels.

Teneinde het streven naar volmaaktheid van het lied der harzervogels te bevorderen, is de stamharmonie een middel om de kweker voor zijn prestatie te belonen.

De kweker, die blij geeft in staat te zijn om niet alleen een enkele waardevolle vogel te fokken, maar een stam van vier vogels op de wedstrijd te brengen, die in zijn geheel bestaat uit vogels met waardevolle eigenschappen en daarbij gelijkheid in zang vertonen, kan met punten voor stamharmonie worden beloond.

Zulke vogels hebben dan een bepaald zangkenmerk, een bepaalde toonaard, bepaalde toeren die hen van andere vogels doen onderscheiden.

Het ligt voor de hand dat vier vogels uit zulk een stam, als zij gelijktijdig zingen, een veel mooier muzikaal geheel vormen, dan vier vogels die onderling verschillend zijn van toonaard en toerenvorm.

Belangrijk is ook, dat iemand die vogels aankoopt uit zulk een doorgefokte homogene stam, meer zekerheid heeft dat deze vogels goed vererven en derhalve goede nateelt voortbrengen, dan dat hij vogels aanschaft uit een stam met uiteenlopende zangeigenschappen.

Vanzelfsprekend is de waarde van stamharmonie niet gebonden aan bepaalde toervormen of toonaard, zodat verschillende doorgefokte stammen met weer andere toervormen en toonaard, evengoed een prachtig geheel kunnen vormen, als zij dezelfde gelijkheid vertonen.

UNIEKE KRUISSING GRASPARKIET x GRIJZE RIJSTVOGEL

U kent de grasparkiet en u kent ook de rijstvogel. Over beide wordt of is in dit blad uitvoerig geschreven en ook de kleurplaten bent u wel eens tegen gekomen. Toch hebben we ze wederom hierbij geplaatst om u te laten zien hoe geheel verschillend deze vogels zijn.

U denkt misschien dat een dergelijke kruising tot de onmogelijkheden behoort. Dan kunt u wel eens gelijk hebben, want ook wij hebben daar nog nooit van gehoord.

Toch sta je er dikwijls versteld van wat er door onze leden op het gebied van de vogelkweek wordt gepresteerd. Bijzonder goede en vaak ook zeldzame kweekresultaten worden jaarlijks behaald.

U moet voor de aardigheid maar eens op 8, 9, of 10 januari a.s. naar Blijdorp in Rotterdam komen, dan kunt u het zelf zien.

U weet toch dat dan de Bondskampioenschappen worden gehouden?
Tot ziens dan.

VEDERSTRUCTUUR

DEEL 8

W. Beckmann

Het phaeomelanine op volle sterkte.

Een goede grijze, bruine of masker zebra-vink hoort een goede, diep oranjebruine wangvlek te bezitten en op de keeper beschouwt, vooral door de ogen van een keurmeester mankeert er bij vele zebra-vinken wel eens het een en ander aan de kleur van de wangvlek en de flanktekening. Het merendeel van de tentoongestelde zebra-vinken bezitten een te fletse wangvlek.

De kleur van de wangvlek wordt niet gevormd door een carotenoïde kleurstof, maar door melaninekorrels, in dit geval door het roodbruine phaeomelanine, precies hetzelfde melanine dat we in het vleugeldek van de harzerkanarie hebben gezien (zie eerste artikel van deze serie). We zien datzelfde melanine ook in de bevedering van onze doodgewone huismus en van de grijze zebra-vink met teveel bruin in de rug, maar we vinden het ook terug in de veertjes, die de purpere borst van de gould-amadine vormen, maar daarop komen we later terug.

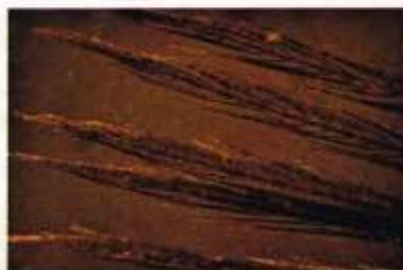
In de wangvlek van de zebra-vink en ook in de flanktekening vinden we dit phaeomelanine in zeer sterke concentratie, onvermengd met zwarte of kleurloze haakjes. In de hierbijgaande dia ziet u een veertje van de wangvlek gefotografeerd. Duidelijk is waarneembaar dat zowel de baarden als de haakjes een sterke phaeomelanine concentratie bevatten, de baarden zijn van het algemeen type, opvallend zijn de relatief lange haakjes.

Onderzoeken we de veertjes van een te fletse wangvlek dan zien we dat de toppen van de baarden en de zich daaraan bevindende haakjes kleurloos zijn, dus een verdringing van het melanine. Bij de opbouw van een stam moeten dergelijke vogels geweerd worden, want niets is mooier dan een diep gekleurde wangvlek.

De concentratie van het aantal melaninekorrels is een erfelijke aangelegenheid, ik voel me niet verantwoord onze kanarie- en zebra-vinkkwekers warm te maken met de suggestie deze sterke melanineconcentratie in de baarden en haakjes van de rugdekbevedering van hun vogels trachten te kweken. Ik ben bang dat hun pogingen nutteloos zullen zijn. Het enige wat hen te doen staat, is rustig te wachten op een mutatie die de vogel de erfelijke aanleg geeft tot een sterkere concentratie in de vleugeldekbevedering. Aan genen valt nu eenmaal weinig te peuten.

Bij de zebra-vinken zijn er mutaties voorgekomen die de sterkte van de melanine concentratie wel degelijk beïnvloeden, bijv. de dominant zilver, waarbij zich over de gehele bevedering, dus zo-

wel het zware eumelanine als het roodbruine phaeomelanine, een sterke melanine reductie voordoet. Bij goede maskers zien we alleen een reductie van het zwarte eumelanine uit de haakjes, bij slechte maskers een reductie van beide melanine soorten, het zou echter best mogelijk zijn dat in de loop der jaren bij vele maskerstammen de reductiefactor die ons de dominant zilver heeft gegeven, ingeslopen is, m.a.w. deze vogels bezitten niet alleen de maskerfactor, maar ook bijfactoren die minder gewenst zijn.

Veertje wangvlek Zebra-vink 150 x vergroot

De tweede gepubliceerde dia is een speelsigheidje van mij, maar zeer instructief. Met deze dia tracht ik u een idee te geven wat een 500 malige vergroting inhoudt. Deze dia toont 500 X vergroot een van mijn bloedeigen hoofdharen, plus minus drie jaar geleden gefotografeerd. Speciaal memoreer ik de tijd van actie, daar ik sindsdien aardig aan het vergrijzen ben geraakt (melanine reductie). Mag ik er met enige trots bijvoegen dat ik in mijn jonge jaren een mooie kop met haar had!

Menselijk hoofdhaar 750 x vergroot

DE YORKSHIRE KANARIE

door E. Adema

Al kunnen we nog steeds zeggen „smaken verschillen“, de Yorkshire-kanarie is één der mooiste verschijningen onder de postuurkanaries. De Yorkshire dankt zijn naam, zoals zovele van de postuurkanaries, aan het graafschap Yorkshire in Engeland.

Denk hierbij aan de Norwich, Lancashire, etc.. De Yorkshire wordt veelal de „gentleman“ onder de postuurkanaries genoemd en naar mijn mening terecht.

Wil deze vogel echter aanspraak maken op deze aanduiding dan zullen we hoge eisen moeten stellen aan zijn verschijning.

In Engeland heeft men jaren gekweekt en geëxperimenteerd om die te verfijnen.

Speciaal voor wat betreft de kop, verschilt de huidige Yorkshire nog al met de oude generatie. De kop van de Yorkshire van nu is veel voller dan het vroegere type. Of de vogel als zodanig daar nu mooier of slechter door is geworden, is een kwestie van smaak.

Wel wordt beweerd dat de bevedering en het postuur bij het oude model mooier waren. En dit zijn twee punten welke bij de yorkshire zwaar wegen.

Speciaal ook de bevedering, deze moet kort en goed gesloten zijn. Het sprookje dat forse vogels altijd een lange bevedering hebben is niet altijd waar. Een lange bevedering heeft tot gevolg dat het afbreuk doet aan de kop van de vogel, deze zal nimmer mooi zijn daar de lange bevedering de kop te plat laat zien en overhangende wenkbrauwen daarvan het gevolg zijn. Een korte bevedering komt de kop ten goede.

Bijgaande tekening laat zien hoe de vorm van deze vogel dient te zijn, n.l. een goed gevulde borst in overeenstemming met de verhouding van de schouders en mooi gelijkmatig oplopend tot de basis van de snavel.

De rug is lang en moet vanaf de kop zonder indeuking recht en spits toelopen tot het eind van de staart.

Zodra de yorkshire, zoals bij de meeste vogels, een zuivere indeuking ter hoogte van de nek laat zien is het postuur van de yorkshirevogel zoek.

De poten dienen in verhouding lang te zijn en zodanig geplaatst, dat de vogel in de juiste hoek komt te staan.

Het beste is deze hoek te controleren met behulp van een ezelsbruggetje n.l. de juiste hoek van de vogel komt overeen met de wijzers van een klok indien deze staan op de tijd van tien over zeven.

De grootte van de vogel is variabel. De standaard spreekt van 17 cm. Vele vogels komen daar boven en ik zou de afstand of grootte van de Yorkshire met 17 cm als minimum willen zien. De kleur speelt niet de belangrijkste rol, doch deze moet wel effen, zuiver en gelijkmatig over het gehele lichaam verdeeld zijn. Bontvorming is niet als een fout aan te merken, maar de vogel dient dan wel gelijkgetekend te zijn of dat zo dicht mogelijk te benaderen.

VOGELHANDEL REIN v. d. VEEN GOOR

Het is dikwijls moeilijk een goed koppel te bekomen welke bovenstaande, goede eigenschappen bezit. Het is gemakkelijker een goede man dan een goede pop te bemachtigen.

Bij het samenstellen van een koppel dienen we er wel op te letten, dat de eventuele fouten welke de man bezit dan niet tevens in de pop mogen voorkomen. Een dergelijk koppel zal nimmer goede jonge yorkshires kunnen voortbrengen.

Ook hier geldt dat een strenge selectie verbetering kan brengen in deze prachtige postuurvogel. Zij, die een koppel willen aanschaffen zullen goed op al deze eigenschappen dienen te letten. Betaal liever iets meer voor een goed koppel dan te beginnen met vogels welke vele tekortkomingen laten zien.

Een verheugend verschijnsel is, dat ook op onze wedstrijden steeds betere kwaliteit Yorkshire wordt aangetroffen. Het is zeker ook de taak van de Speciaalclub Postuur om door kweek, selectie en uitwisseling van gedachten en broedmateriaal, deze vogel een vaste plaats met hoge waarderingen op onze wedstrijden te laten verschijnen.

Hieronder volgt de keurschaal voor Yorkshires die door onze organisatie is vastgesteld.

Model: Kop zuiver en rond, geen overhangend voorhoofd, geen platte schedel of overhangende wenkbrauwen. Hals lang en recht, langzaam wijder wordend tot de schouders, die niet uit mogen steken.

1 - 10 punten.

Romp: Goed gezond, rug lang en recht, kop hals rug en staart in één rechte lijn, borst langzaam toelopend in een fijne taille.

1 - 10 punten.

Grootte: Lang ongeveer 17 cm met overeenkomstige symmetrische verhoudingen.

1 - 10 punten.

Houding: Feilloze opgerichte (60°) uitdagende houding, pootjes lang zonder op een stelopper te gelijken.

1 - 25 punten.

Bevedering: Kort, gesloten, strak gespannen, zijdeachtig. Gesloten houding van vleugels en staart. Vleugels mogen elkaar niet kruisen, staart lang en recht. Goed bedekte dijen.

1 - 25 punten.

Kleur: Effen, zuiver en gelijkmatig over het gehele lichaam verdeeld. Snavel benen en tenen éénkleurig. Bonte vogels gelijkgetekend.

1 - 10 punten.

Conditie: Gezond, rein en ongeschonden, bevedering in gave staat.

1 - 10 punten.

Isabel kwartels	40,— ppr
Dwergkwartels	11,— ppr
Zilverkwartels	25,— ppr
Kuifkwartels	40,— ppr
Grasparkieten	6,— ppr
Albino parkieten	10,— ppr
Lutino parkieten	10,— ppr
Deensbonte parkieten	10,— ppr
Agapornis Fischeri	47,50 ppr
Agapornis Taranta	40,— ppr
Agapornis personata	50,— ppr
Agapornis Roseicollis	35,— ppr
Tamme papegaaien	155,— pst
Grijze roodstaartpapegaai	175,— pst
Roodkuifkardinaal	20,— pst
Gladkopkardinaal	17,50 pst
Diamantduifjes	20,— ppr
Citroenwevers	9,— ppr
Ind. Nonpareil	20,— ppr
Grote Saffraanvinken	17,50 pst
Bandvinken	5,— ppr
Napoliens	4,— ppr
Gordelgrasvinken	35,— ppr
Spitsstaart amadine	35,— ppr
Ceres astrilde	35,— ppr
Bichenow astrilde	50,— ppr
Driekleur papegaai amadine	52,50 ppr
Roodkoppouls amadine	65,— ppr
Diamantvinken	50,— ppr
Rode Druppel astrilde	60,— ppr
Groenedruppel astrilde	75,— ppr
Edelzangers	9,— ppr
Effen astrilde	45,— ppr
Geelstuit edelzangers	11,— pst
Baardvogeltjes	22,50 ppr
Blauwkopblauwfazantjes	22,50 ppr
Roodkopamadine	22,50 ppr
Jap. Meeuwjes	6,— ppr
Abb. Geelbuik astrilde	15,— ppr
Driekleur nonnen	8,50 ppr
Muskaatvinken	8,— ppr
Rijstvogels	8,— ppr
Parelhalsband amadine	37,50 ppr
Geelnekwidia's	20,— ppr
Dominicanerwiedia's	15,— ppr
Zilverbekjes	4,— ppr
Dottergele wevers	9,— ppr
Oranjewevers	9,— ppr
Dwergmaskerwevers	9,— ppr
Zwartmasker duifjes	20,— ppr
Bourks parkieten	55,— ppr
Roodrug parkieten	55,— ppr
Purpergranaatastrilde	70,— ppr
Schubbenduijjes	35,— ppr
Zebrevinken grijs	7,— ppr
Zebrevinken isabel	7,— ppr
Zebrevinken wit	8,50 ppr
Zebrevinken masker	11,— ppr
Jap. nachtegaal	15,— st.
Schama lijster	60,— st.
Rode kardinaal	25,— st.
Mex. nonpareil	45,— pp
Roodoor bulbul	15,— st.
Kala bulbul	15,— st.
Pruimkop parkieten	40,— pp
Halsband parkieten	25,— pp
Muisparkieten	35,— pp

Wij zijn 25, 26 en 27 december gesloten.

's Maandags gesloten. 's Zondags van 9-2 u. geopend.

Verzending onder rembours, verp. f 1,50.

Minimum orders f 15,—

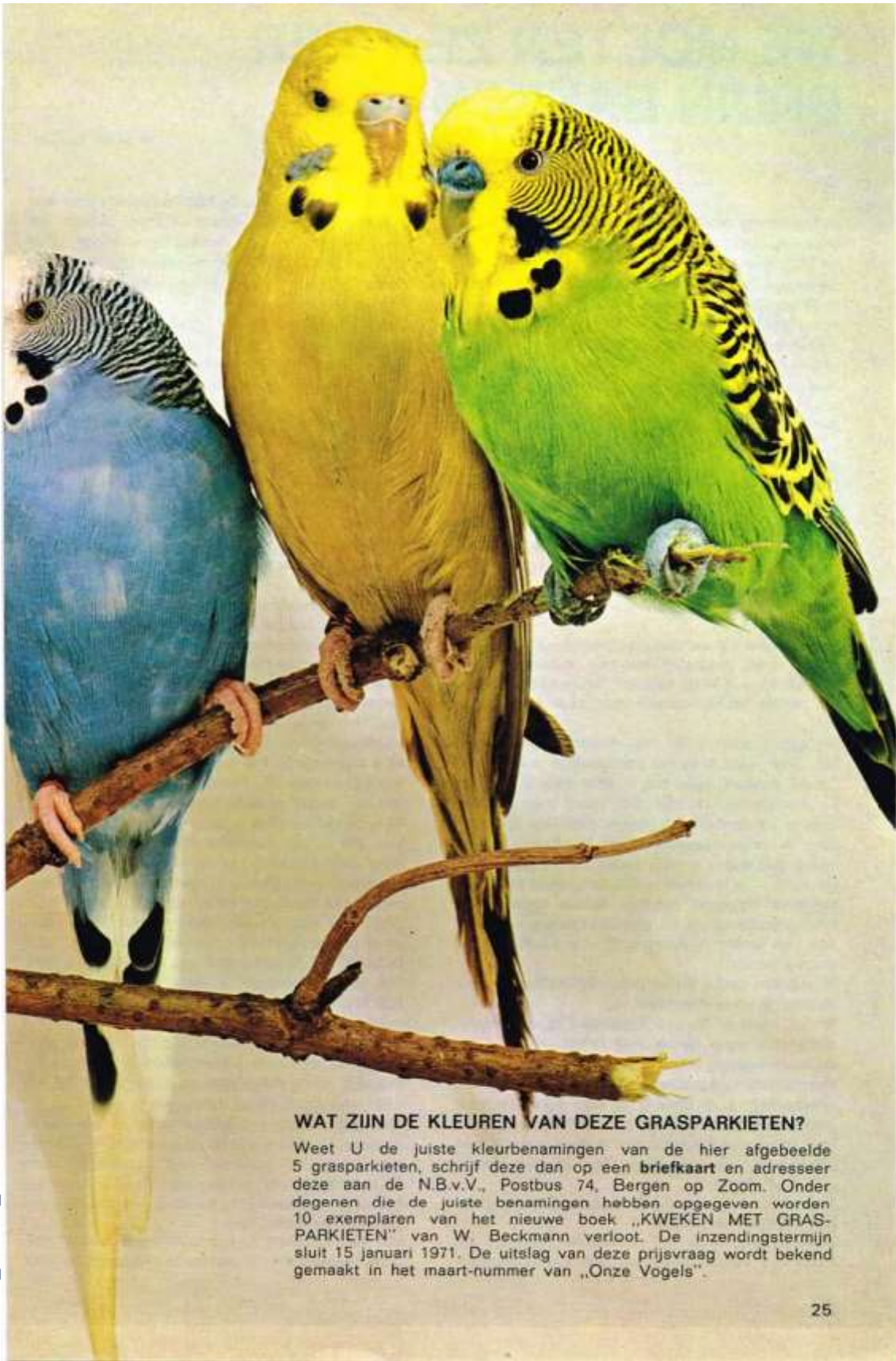
GRÖTESTRAAT 69
TEL. (05470) 2623

Ussel

De

WAT ZIJN DE KLEUREN VAN DEZE GRASPARKIETEN?

Weet U de juiste kleurbenamingen van de hier afgebeelde 5 grasparkieten, schrijf deze dan op een **briefkaart** en adresseer deze aan de N.B.v.V., Postbus 74, Bergen op Zoom. Onder degenen die de juiste benamingen hebben opgegeven worden 10 exemplaren van het nieuwe boek „KWEKEN MET GRASPARKIETEN” van W. Beckmann verloot. De inzendingstermijn sluit 15 januari 1971. De uitslag van deze prijsvraag wordt bekend gemaakt in het maart-nummer van „Onze Vogels”.

WE MOETEN ZE WEER BRUIN BAKKEN

W. D. H. Spijker

In het vorige artikel hebben we gezien hoe de bruine kanarie tot stand is gekomen. U zult echter begrijpen dat elke bruine nog lang geen goede bruine is. Wanneer u zo op de div. tentoonstellingen uw ogen goed de kost hebt gegeven zult u wel bemerkt hebben dat binnen zo'n bruin-klasse een vrij grote variatie aan bruinbezit valt waar te nemen.

Hoe moet een goede bruine er nu eigenlijk uitzien? Alvorens hierop een antwoord te geven, lijkt het nuttig eerst eens na te gaan waardoor de — totaalkleur — van een dergelijke vogel tot stand komt.

Evenals bij de andere gepigmenteerde kanaries maken we ook hier weer een onderscheid in — hoofdkleur en bijkleur —. Onder de hoofdkleur verstaan we het pigment en onder de bijkleur wordt de vetkleurstof verstaan, b.v. het geel.

Wat stelt nu die hoofdkleur van de bruine kanarie voor? Wel, dat gaan we dan eerst eens bekijken.

Het pigment dat we met een beetje wetenschappelijke naam „melanine” noemen, kunnen we onderscheiden in twee soorten. Beide soorten spelen bij de bruine kanarie een zeer belangrijke rol.

De eerste soort is de zogenaamde EUMELANINE. Daar waar ik in het voorgaande artikel over „bruin” schreef, ging het in feite steeds om het — eumelanine — dat zich door een mutatie slechts tot donkerbruin ontwikkelen kon. Eumelanine in ongemuteerde vorm (wildvorm) wordt aangeduid met z+ en is zwart. De — gemuteerde vorm — is bruin en wordt aangeduid met z.

Volgens afspraak worden kleine letters gebruikt wanneer de — ongemuteerde — vorm van een factor — dominant — is t.o.v. de gemuteerde vorm.

Er worden grote letter gebruikt indien de gemuteerde vorm dominant is.

Welke vorm er nu ook dominant is, de ONgemuteerde vorm (wildvorm) krijgt — altijd — de toevoeging „+”.

Het tot bruin gemuteerde eumelanine krijgt de aanduiding z, z (bruin) is dus terugtrekend (recessief) t.o.v. van z+ (zwart). Wanneer z+ en z in één vogel tesamen komen, zal z+ het uiterlijk van de vogel bepalen. Immers z+ is „sterker” dan z.

Tot zover nog even een korte aanvulling op het voorgaande artikel.

Zoals u weet vinden we eumelanine voornamelijk in de rug- en flankstreepjes alsmede in de vleu-

gel en staartpennen. Bij het herkennen van een bepaalde kleur, b.v. groen of bruin dienen we dus naar de kleur van de streping te kijken, dit is de hoofdkleur. Dat deze melaninekleur steeds in combinatie met één of andere vetkleurstof voorkomt is van latere zorg.

Laten we eens nagaan hoe het bruin in de streepjes en pennen eruit moet zien. We kunnen dit heel kort samenvatten: een „maximum aan diep bruin” (eu-)melanine bij een „minimale streperigheid”.

Wat wil dat nu zeggen? Wel, met maximaal pigment bedoelen we dat er een grote hoeveelheid diep warmbruin melanine aanwezig is. Dit laatste houdt beslist niet in dat de streepjes grof d.w.z. lang en breed mogen zijn. Het gaat er juist om de streepjes zo fijn mogelijk te houden met daarin een opeenhoping diep bruin.

Bij een goede bruine vindt u de streepjes niet alleen op de rug maar evenzeer in de flanken. Het gemis van flanktekening is een grove fout.

Tot hertoe hebben we het steeds maar gehad over het eumelanine, welke bij de bruine kanarie donker bruin van kleur is.

U zult zich nog wel herinneren dat er bij de groene en de blauwe kanarie eveneens sprake was van bruin, n.l. bij deze kleuren nogal een voorkomende foutieve bruine phaeo-melanine.

Hoe eigenaardig het ook moge klinken, de aanwezigheid van dit, bij alle andere kleuren verwenste bruine phaeomelanine, is juist een vereiste bij de kanaries in de z.g. bruin-serie.

Van dit a.h.w. poedervormige phaeomelanine moet zich vooral op de rug en in de flanken een zo groot mogelijke concentratie bevinden, het moet zelfs doorlopen tot op de borst.

Ook voor het phaeomelanine geldt weer; hoe meer aanwezig en hoe donkerder van kleur, des te beter zal de totaalkleur van de vogel worden. Het totale bruinbezit is immers een samenspel van het donkerbruine eumelanine en het eveneens bruine phaeomelanine.

De fijne streepjes tesamen met het tussenliggende, vloeiende bruine phaeomelanine moet zoveel mogelijk één geheel vormen. Hierdoor wordt het volle warmbruin-effect verkregen.

Het echt, totaal één geheel worden van beide melaninekleuren is echter zeer moeilijk te realiseren, aangezien een maximaal ontwikkeld bruin eu-melanine meer donker van kleur is dan het bruine phaeo-melanine. Vandaar ook dat de streping niet grof mag zijn.

Wil men het diep bruine totaalbeeld zoveel mogelijk benaderen dan zullen de streepjes zo smal

en kort mogelijk dienen te zijn, en a.h.w. vloeiend over moeten gaan in het zich tussen deze streepjes bevindende bruine phaeomelanine.

Tot zover de hoofdkleur van de bruine kanaries in de z.g. klassieke groep.

Hoewel de hoofdkleur van deze groep dezelfde is, kan de bijkleur sterk verschillen. Deze kan b.v. zijn: lichtgeel; hooggeel; oranje, oranjerood of wit. In dit artikel wil ik het oranje en oranjerood buiten beschouwing laten, dit komt later nog wel eens.

BRUIN: We gaan ons eerst eens bezig houden met de bruine vogel welke in het bezit is van een — lichtgele — bijkleur. Om te beginnen noemen we een dergelijke vogel Bruin. Gewoon bruin zonder verdere aanduiding.

Naast de reeds omschreven hoofdkleur moet de gewone bruine in het bezit zijn van de z.g. — enkelvoudige — geelfactor, d.w.z. het geel moet zo slap, lichtgeel mogelijk zijn.

Met een lichte schimmelfactor komt deze vogel het best tot zijn recht. Jammer genoeg blijkt het in de praktijk nogal eens dat de gewone bruine vogels een veel te hoge graad van geel bezitten. De borstkleur wordt hierdoor veel te hooggeel. Wanneer de vogel bovendien nog te intensief is komt dit geel nóg sterker naar voren.

GOUDBRUIN: De goudbruine kanarie moet in tegenstelling tot de gewone bruine juist in het bezit zijn van de z.g. — dubbele — geelfactor, wat zeggen wil dat het geel nú juist in een zo hoog mogelijke concentratie aanwezig dient te zijn. Bovendien — moet — de goudbruine de volle intensiefactor bezitten.

Het diepe warmbruin in combinatie met de hooggele grondkleur en de volle intensiefactor maakt van de goudbruine een werkelijk fraai goudglanzende verschijning.

Het bezit van de volle intensiefactor is hierbij zéér belangrijk. Zelfs maar een geringe graad van schimmel neemt al veel van de glans weg, en doet dus sterk afbreuk aan het totaalbeeld van de vogel.

Iets wat eveneens afbreuk doet aan de totaal-kleur is een te weinig bruinbezit in de schouders. Op die plaatsen treedt het goudgeel dan sterk op de voorgrond en geeft ter plaatse een storend contrast met het omliggende bruin.

Het is een vereiste dat de goudtint geheel zuiver is, niet besmet met een oranjeachtige kleur-zweem. Zéér belangrijk is ook dat we de z.g. klassieke blauwfactor (citroenfactor) — verre — van onze bruinen houden.

Zoals u weet maakt de blauwfactor de goudtint koud en hard. Het is echter niet alleen de goudtint welke hier sterk onder lijdt, ook het bruin wordt sterk in zijn ontwikkeling belemmerd. Kortom de aanwezigheid van een min of meer sterke blauwfactor maakt van een bruine vogel een kille, wat harde verschijning n.l. de citroenbruine. Citroenbruin is bij de N.B.v.V. géén erkende tentoonstellingskleur.

De standaard-eisen zoals die door de N.B.v.B. zijn vastgesteld voor:

BRUIN: De bruine moet een enkelvoudige geelfactor bezitten met daarbij een licht schimmelfactor; maximum aan bruin met een minimale streperigheid; een goede volle ontwikkeling van warmbruin met een egale verdeling over vrijwel het gehele lichaam; lichte vleugel- en staartpenen worden als fout aangerekend; géén blauwfactor; goed gesloten bevedering in overeenstemming met de lichte schimmelfactor; snavel, pootjes en nagels eenkleurig middelmatig donkerbruin.

Veel voorkomende fouten zijn:

Borst teveel hooggeel; streping niet vloeiend en te hard; een te weinig aan bruin ontwikkeling, vooral op de borst, flanken en onderlichaam; lichte toppen aan vleugel- en staartpenen.

GOUDBRUIN: De goudbruine moet in het bezit zijn van een maximale bruinontwikkeling, zonder streperigheid; een gelijkmatige gouddoorschijnende bruine kleur over het gehele lichaam; de warmbruine kleur vol en goed vloeiende in de rug; ook de borst en het onderlichaam moeten een lichtbruine gouddoorschijnende kleur vertonen; de dubbele geelfactor tesamen met de volle intensiefactor geven het glanzend doorschijnende goudbruine effect; goed, bruin doorgekleurde vleugel- en staartpenen; het bezit van de blauwfactor is niet toegestaan; snavel, pootjes en nagels eenkleurig middelmatig donkerbruin.

Veel voorkomende fouten zijn:

Rug te streperig bij een te weinig aan volle vloeiende bruinontwikkeling; te weinig bruin in de borst, flanken en onderlichaam; lichte toppen in vleugel- en staartpenen; het gemis van de volle intensiefactor; onzuivere goudtint.

Zo, we hebben nu gezien hoe de bruine kanarie tot stand kwam, en hebben de verschillende hoedanigheden van de goudbruine en de gewone bruine in ons hoofd geprent. Het is nog maar een klein stapje om een andere, sterk aanverwante met u te behandelen, n.l. zilverbruin.

In gedachte hoor ik u al verzuchten: „of het zo nog niet genoeg is”, maar ach de avonden zijn nu lang, u kunt ze nu toch niet meer bij uw vogels doorbrengen. Juist die lange winteravonden zijn bij uitstek geschikt om er eens rustig bij te gaan zitten en uw vogellectuur nog eens door te nemen.

Hoe ontstaat nu zo'n zilverbruine kanarie? Op blz. 448 van het okt. nr. vertelde ik u al waardoor een groene kanarie blauw wordt. Leest u het nog maar eens na.

Precies dezelfde dominant witfactor roepen we nu wéér te hulp om zilverbruin te creëren. Immers deze factor is in staat om al het geel in één klap weg te vagen, te beletten. Tenminste bijna al het geel. In plaats van geel zien we dan een witte grondkleur verschijnen, welke we in dat geval zilver noemen. Tesamen met het bruin wordt alzo de zilverbruine kanarie gevormd.

Het spreekt vanzelf dat ook de zilverbruine aan

De goudbruine kanarie

Foto: W.D.H. Spijker

bepaalde eisen moet voldoen. Ook hier is een maximale bruinontwikkeling weer een eerste vereiste.

Bij de zilverbruine is het uitermate belangrijk dat de fijne streepjes zoveel mogelijk één geheel vormen met het tussenliggende bruin. De aanwezigheid van zo donker mogelijk vloeiend bruin op de borst, flanken en onderlichaam is bij de zilverbruine van eminent belang. Alleen hierdoor kan in samenspel met de dominant witfactor een mooi gedekte warme zilverdoorschijnende tint worden verkregen.

De aanwezigheid van de blauwfactor werkt bij de zilverbruine zeer negatief. Zij werkt erg nadelig op het bruine phaeomelanine, hetgeen vooral in de borst tot uiting komt in een donkere violetachtige schijn. De totaalkleur wordt hierdoor dan ook veel kouder.

Een zware schimmelfactor doet eveneens afbreuk aan de warme bruine kleur. De kleurloze uiteinden der veren belemmeren het uitzicht op het onderliggende pigment. Het mooie warme bruineffect gaat hierdoor voor een groot deel verloren. Zilverbruin komt het best tot zijn recht bij een normale intensiefactor.

Voor de goede orde weer even de standaardomschrijving:

ZILVERBRUIN:

Moet in het bezit zijn van maximale bruinfactor met een minimale streperigheid. Een gelijkmatige warmbruine zilvertint verdeeld over het lichaam, met op de rug een opeenhoping van goed inelkaar vloeiend volbruin pigment. De kleur van borst en onderlichaam moet van een egale zilverbruine tint zijn. Geén blauwfactor. Normale intensiefactor. Mag geén aanslag op de schou-

ders en in de vleugels laten zien. Snavel, pootjes en nagels eenkleurig middelmatig donkerbruin.

Veel voorkomende fouten zijn:

Rug te streperig bij een te weinig aan vloeiend vol-bruinontwikkeling; te weinig bruine kleur in borst en onderlichaam (te wit/grijs); vleugel- en staartpennen te licht van kleur; bezit van de blauwfactor, blauwachtige schijn in kop en borst; min of meer zware „aanslag” in schouders en vleugels.

In het voorgaande hebben we drie bruin varianten leren kennen. We zijn nu op het punt gekomen dat we eens gaan bezien hoe de fokparen samengesteld moeten worden om deze kleuren ook daadwerkelijk te fokken.

Eerst enige algemene opmerkingen welke voor alle drie kleuren gelden. Ten eerste moet ons steeds voor ogen staan dat we de fokparen zó samenstellen dat de hieruit voortkomende jongen, een maximum aan bruin kunnen bekomen. Dit kunnen we bereiken door alleen maar vogels aan elkaar te paren welke van huis uit reeds een goede bruinaanleg bezitten.

Voor het fokken van goed bruin nimmer vogels gebruiken welke de z.g. 1e reductiefactor bezitten (opbleekfactor). Het infokken van agaaf of isabel is ten zeerste af te raden, aangezien het warme bruin hierdoor wordt afgebroken.

De Zilverbruine kanarie

Foto: W.D.H. Spijker.

GOUDBRUIN:

De combinatie welke ons welhaast de meeste kansen op goudbruin biedt is de paring; fokzuivere goudbruine man x bruine pop met een sterk ontwikkelde goudfactor.

vervolg op pagina 42

Wissel

De 1

DE NANDAY PARKIET

Deze mooie parkieten worden regelmatig ingevoerd en zijn tegen een redelijke prijs te koop. In een volière zijn het prettige vogels, die het andere parkieten waarmee zij samen leven niet lastig maken, alleen in de broedtijd kunnen ze wel eens wat agressief worden. Ze zijn afkomstig uit Paraguay en ook bij deze soort is er geen uiterlijk verschil tussen man en pop.

Naast het bekende zaadmenu moeten ze iedere dag wat fruit hebben.

Het zijn flinke knagers en om te voorkomen dat het houtwerk van de volière zwaar wordt toegetakeld is het goed er voor te zorgen dat er steeds verse takken, bij voorkeur wilgentakken, ter beschikking van de vogels zijn.

Nandayparkieten hebben een flink stemgeluid, dat ze nog wel eens laten horen.

Als een paartje alleen in een volière wordt gehouden, gaan ze wel tot broeden over, hoewel het veel schijnt voor te komen dat het eerste jaar de eieren onbevruucht zijn.

Het legsel bestaat uit 2 tot 4 eitjes, die na 25 dagen uitkomen. Terwijl de pop zit te broeden, houdt de man vaak de wacht bovenop de nestkast, zodat deze niet te hoog moet worden opgehangen.

De jongen worden gevoerd met gekiemd zaad, hard gekookt ei, dat vermengd kan worden met in melk geweekt brood, vruchten en rijp graan.

Als ze ongeveer 7 weken oud zijn verlaten de jongen het nest.

Na de broedtijd gebruiken de vogels de nestkast als slaapplek, zodat het beter is de nestkasten niet weg te halen.

DE ALBATROS

door „Haanraadts“

Opeens zijn ze er dan. Als je schip zo'n beetje de steenbokskeerkring is gepasseerd en je begint al aan Kaapstad te denken, en je komt op een morgen aan dek om vóór het ontbijt nog even een frisse neus te halen, dan zie je ze hangen achter het schip. Met hun volmaakt gebouwde vleugels schijnt het vliegen ze geen enkele moeite te kosten. Profiterend van de luchtkolkingen door de golven en het schip veroorzaakt, zien ze kans om de vaart van het schip, dat toch wel zo'n 18 zeemijl, dat is een 33 km per uur, ogenschijnlijk zonder zichtbare inspanning, zonder naar het lijkt, een vin, of beter gezegd een „vleugel“ te verroeren, bij te houden. Af en toe schiet er eens eentje naar beneden om een visje, of een door de schroef opgewoeld inktvisje te verorberen. Meestal komen ze allemaal in beweging als het uur gekomen is dat de kok zijn afval overboord gooit. Hun geheimzinnige deftigheid verliezen ze daarbij geen moment uit het oog. Geen sprake van kifterig geschreeuw en ruzie, zoals bij meeuwen. Neen, even onaangedaan als anders wordt, met een kleine beweging van de uiterste vleugeltip, even een andere luchtstroom gebruikt, het zweef-vliegtuig wordt even duikbommenwerper, je ziet iets van schuim als het water geraakt wordt en, met de zelfde moeiteloosheid en dezelfde onverstoortbaarheid

DE GROOTSTE

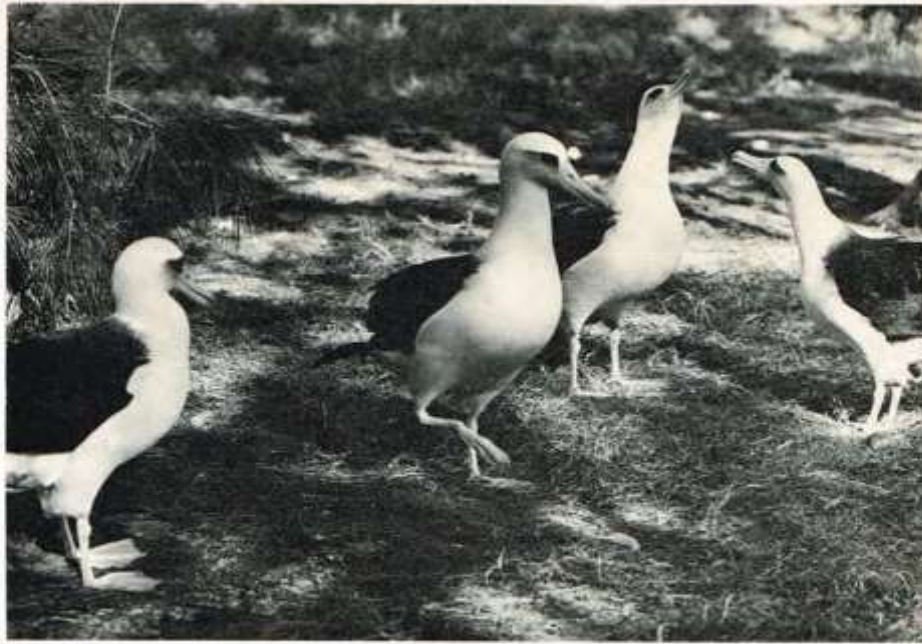
zijn ze weer terug op hun post, achter het schip; sommige op 3 meter, andere echter op 150 of 200 meter afstand.

Er zijn altijd passagiers, aan wie je de komst van de albatrossen voorspeld hebt, die er in geïnteresseerd zijn en ze wel eens van dichtbij willen bekijken. Dat kan altijd. Elke keer weer opnieuw blijkt er 'snachts een tegen de dekopbouw te zijn gevlogen en staat zich dan hautain te ergeren, dat hij, met al zijn vliegcapaciteiten, niet in staat is om op te stijgen. De bemanningsleden, die het spelletje al kennen, hebben me gewaarschuwd en staan grinnikend te wachten tot ik arriveer met de passagiers. Die bekijken hem dan. Ik zeg dat ze rustig dichtbij kunnen komen en niet bang hoeven te zijn voor de formidabele snavel. Hij is in het minst niet schuw of angstig. Het schijnt niet in zijn hersenen op te komen, dat hem, de vorst van de zeven zeeën, enig gevaar kan bedreigen door sterfelijke wezens. Hij blijft even onberoerd voor zich uit staren als anders. Het enige teken van geïrriteerdheid is een klein straaltje olieachtig, tranerig vocht, dat hij uitspuwd. Als iedereen het gezien heeft, wordt hij opgepakt; de bemanningsleden demonstreren nog even de reusachtige vleugelspan van bijna drieënhalve meter en hij wordt over boord gejoest. Even lijkt het of het niet zal lukken, maar,

Liefdesdansen

Kleppereend met de snavel

het is altijd hetzelfde: als een steen valt de ongeveer zwaangrote vogel naar beneden om, vlak bij het water een luchtstroomje op te pikken met zijn wonderlijk instinkt. Even later hangt hij weer bij de groep achter het schip.

Gewoonlijk vinden we hier, in de Zuidelijke Atlantische oceaan, de Reuzenalbatros, een enkele maal de Mollyhawk, wiens naam is afgeleid van het Hollandse Malmokalbatros of Mallemok, hetgeen „malle meeuw” betekent; dit wegens zijn klaarblijkelijke gebrek aan vrees voor zee, schip en mensen. Oliver L. Austin vermeldt in „Birds of the World” de moeilijkheden die de Amerikaanse luchtmacht ondervond heeft op Midway en andere eilanden in de Stille oceaan gedurende de Tweede Wereldoorlog. Niet alleen dat de dieren rustig nestelden op de gazons vlak naast de huizen van het personeel, maar ook vlak naast de startbanen bouwden ze hun eenvoudige heuveltje met in de top daarvan een kuiltje, waar één wit ei in wordt gelegd. In het minst niet gestoord door de langsrazende vliegtuigen. Aangezien het koloniebroeders zijn en bij duizenden tegelijk broeden, vreesde het opperbevel botsingen met de startende en landende machines, die overigens merkwaardig weinig voorgekomen zijn. Uitroeien wilde men de vogels ook niet en verjagen had geen zin; de dieren kwamen hardnekkig terug op hun oude plekje. Het enige dat hielp was het met bulldozers egaliseren van het duinachtige terrein om de startbanen.

Beroemd is ook hun koddige en komische balsen. Ze stappen met uitgestrekte halzen om elkaar heen, buigen, schrapen met de snavels en stoten neuzige kerngeluiden uit. Op hun éne ei broeden ze, schrik niet, 60 tot 81 dagen, afhan-

kelijk van de soorten, waarin er 13 zijn. Het schijnt 7 jaar te duren voor de jonge vogels geslachtsrijp zijn.

Merkwaardig is ook dat de Albatros niet aangetroffen wordt in de Noordelijke Atlantische oceaan. Waarschijnlijk wordt dit veroorzaakt door de windstille zone bij de evenaar, de „doldrums”, waardoor het dier de kolkingen mist, die nodig zijn voor zijn vleugelslagloos vliegen. Alweer in „Birds of the World” staat vermeld dat in de vorige eeuw eens een paar Albatrossen in onze Noordelijke oceaan zijn terecht gekomen, waarschijnlijk t.g.v. gunstige winden, achter een zeilschip aan. Eén werd zeer bekend en werd het eerst waargenomen op de Far-øer in 1860. Daar sloot hij zich aan bij een kolonie Jan van Genten en trok netjes met hen heen en weer: 's zomers naar Engeland en in de winter terug naar de Far-øereilanden. Helaas werd hij in 1894 door een wat overrijverige of bloeddorstige jager neergeschoten. Opgezet kan men hem nog zien in een Kopenhaags museum.

Een wonderlijke en geheimzinnige vogel. Even plotseling als hij verschenen is, is hij weg. Op de thuisreis, buiten Kaapstad begint het wat warmer te worden. De kapitein laat zeggen dat je de volgende dag in tropenuniform verwacht wordt.

Als je dan 's morgens aan dek komt, zijn ze er niet meer. Toch jammer; ze zijn in de afgelopen dagen vertrouwde vrienden geworden. Ze hebben met het schip zo'n 400 km per dag afgelegd. Ze zouden dus wel zo ongeveer de reis om de wereld in 80 dagen kunnen afleggen. Laatste opmerking: waarnemingen van geringde vogels maken het zeer waarschijnlijk dat sommige Albatrossen dat nog doen ook!

Ussel

De

DE RODE KARDINAAL

door Robin L. Restall

De rode kardinaal, *Richmondia cardinalis*, is een bijzonder mooie vogel die niet zo nauw verwant is aan de kardinalen als de naam zou doen veronderstellen. Er zijn meerdere ondersoorten, die in Amerika onder verschillende benamingen bekend zijn. In hun gedrag en voorkomen lijken de rode kar-

dinalen in Amerika op de merels in Europa. Het zijn vriendelijke vogels, die zich het meest in bewoonde streken ophouden en in tuinen een gewone verschijning zijn. Het zijn vrij grote vogels, die in tegenstelling tot andere kardinalen een duidelijk verschil tussen man en pop vertonen. De volwassen man is overwegend helder rood,

dat op de bovenzijde een bruine tint heeft. De snavel is fel rood en de omgeving van de snavel is zwart. De pop is bruin, met wat rood aan de kop en op de vleugels. Beide geslachten hebben een flinke kuif. Jonge vogels hebben zwarte snauvels en een grijs-bruine bevedering. Na de rui verdwijnt de brillante kleur van de man meestal en loopt terug tot vaal rood. De mooie rode kleur zal bijna weer in zijn oude glorie terugkomen als we de vogels sojameel te eten geven.

In de dierentuin van Londen krijgen de vogels hele sojabonen, maar ik geloof dat de meeste vogels het sojameel eerder zullen eten. De zang bestaat uit een serie heldere korte tonen, deze is echter niet te vergelijken met de zang van onze nachtegaal en merel. Tegen het broedseizoen zingt de pop ook. In Amerika loopt het broedseizoen van april tot juli, hoewel er streken zijn waar de broedtijd wat langer duurt, in Hawaï broeden ze zelfs het hele jaar. In onze volières mogen we dus verwachten dat het broedseizoen loopt van midden april tot half augustus, in welke tijd ze twee of drie broedsels kunnen grootbrengen.

Het nest is een vrij groot bouwsel van gras, fijne twijgen en takken en plantendelen. De 3 blauw-witte eitjes met bruine spikkels worden 13 dagen bebroed en de jongen vliegen na 14 dagen uit, soms zelfs al na 10 dagen. Broedresultaten worden niet veel gemeld, vaak gaan de vogels wel tot broeden over, maar wanneer de jongen een paar dagen oud zijn gaat het mis. Veelal worden

ze dan door de man uit het nest geworpen, vandaar dat wel aangeraden wordt de man na het uitkomen van de eitjes uit te vangen. Blijft de man in de volière, dan moeten de jongen worden verwijderd zodra ze zelfstandig zijn, anders is de kans groot dat de man er achter aan gaat jagen en ze zelfs zal doden.

Voor een succesvolle kweek moet aan de volgende voorwaarden worden voldaan:

- a. Een ruime goed beplante volière met geschikte struiken voor nestbouw;
- b. Geen andere vogels met een rode bevedering in de volière, anders blijft de man te agressief en blijft zijn „rivalen“ achtervolgen;
- c. De pop moet in uitstekende conditie zijn, dat betekent dus dat zij moet zingen;
- d. Een goede voeding, waaraan levend voer niet mag ontbreken.

Het basisvoedsel bestaat uit witzaad en milletzaad met regelmatig wat kleine zonnepitten en hennep, verder groenvoer en fruit. Wat meelwormen, maden of ander levend voedsel moeten ze ook op zijn tijd krijgen, zeker als ze jongen hebben.

Rode kardinalen zijn levendige en aantrekkelijke vogels, die het in een gemengde collectie met vogels als schamaalijsters, nachtegalen, wevers, spreeuwachtigen, duiven en andere wat grotere exoten goed doen, waarbij er wel op moet worden gelet dat ze tegen andere vogels met een rode bevedering agressief kunnen zijn, vooral als we een paartje in de volière hebben.

DE GRASPARKIET van A tot Z

De kop van de grasparkiet.

Nadat we de totale standaard van uitmuntendheid bekeken hebben zullen we nu enkele onderdelen van de grasparkiet bekijken en tevens de veel voorkomende fouten hiervan behandelen.

De kop is één van die onderdelen bij de grasparkiet, welke van groot belang is.

Uit de waarderingsbriefjes bij de keuring wijzen de punten dit wel uit. Niet minder dan twintig punten zijn hiervoor beschikbaar.

Wanneer we de standaard van uitmuntendheid nog eens naslaan, lezen we dat de kop aan de volgende eisen moet voldoen:

De kop moet groot, breed, rond en symmetrisch zijn, vanuit welke hoek dan ook gezien.

Hij moet goede achtervulling bezitten, terwijl het oog centraal in de kop moet zijn geplaatst.

De snavel moet zodanig ingeplant zijn, dat hij een vloeiende lijn met de kop vertoont.

Wanneer we dit zo lezen, komt al gauw de veronderstelling, dat er maar één goede kop bestaat. We moeten natuurlijk niet vergeten, dat dit het ideaalbeeld is.

Er zijn vele, onderling totaal verschillende koppen, welke toch allen op hun manier de standaard benaderen. Zo kan het vaak voorkomen, dat twee vogels met totaal verschillende type koppen, beiden toch in de rubriek „kop” met bijvoorbeeld achttien punten worden gewaardeerd.

Hoe dit komt, wordt wel duidelijk, als we het onderstaande bekijken.

Het aanzicht van de kop is van vele factoren afhankelijk. Al deze factoren zijn op zichzelf staand, maar kunnen de kop sterk beïnvloeden.

Laten we een aantal van deze factoren eens bekijken. In de eerste plaats de grootte en plaatsing van de snavel.

Een te grote snavel, of een snavel, welke niet in de lijn van de kop meeloopt, (dus een uit-stekende snavel) ontsiert de kop en verandert het totaalbeeld geheel.

Een andere factor is het oog.

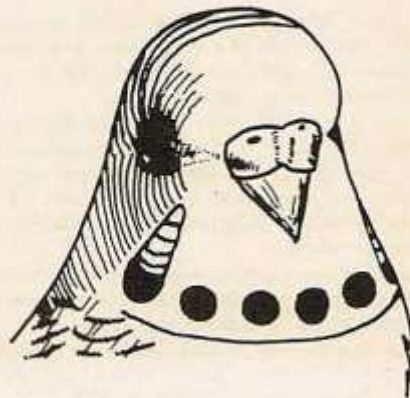
Als eerste punt komt de plaatsing van het oog in aanmerking om de kop te sieren of te ontsieren.

Het oog moet centraal in de kop staan, doch dit is bijna nooit het geval.

Toch kan het oog, als het diep in de kop liggend is geplaatst, een harmonisch geheel vormen.

Ook de oogringkleur is belangrijk.

We onderscheiden de vogels met de witte oogringkleur, de zogenaamde „staalogen” en de vogels met de roodbruine oogringkleur, de zogenaamde „bloedogen”. De ogen met de witte oogringkleur komen beter uit in de kop.

Vooraanzicht goede kop

Let u er maar eens op, hoe het oog van de vogels met de witte oogringkleur, er als het ware uit springt, hetgeen komt door de schitterende helderheid van de ogen.

De derde factor is de achtervulling.

In de jaren rond 1965 waren er nog zeer weinig vogels met een goede achtervulling in Nederland te vinden. Doordat men in Engeland juist in die jaren zeer nauw op de koppen ging letten, werd ook onze kwaliteit snel beter door de goede importen.

Indien de kop te weinig achtervulling heeft, kan hij nooit mooi rond zijn. Even voor de kop op de schouders rust ontstaat dan een bult. Dit vindt zijn oorzaak in het snel wegvallen van de achterkop, waardoor in de nek de bult ontstaat.

Een vierde factor is de breedte van de snavelbasis. Deze is bij veel vogels te smal, waardoor het zogenaamde muizenbekje ontstaat.

De kop is in dit geval van achter breed genoeg, maar van voor te smal. Hierdoor loopt de kop als het ware taps toe naar voor.

Zijaanzicht goede kop

Een goede, brede snavelbasis schept de mogelijkheid voor vogels met een brede kop, dat er wenkbrauwen ontstaan, hetgeen dikwijls een mooi harmonisch geheel kan geven.

Ook geeft een voldoende brede snavelbasis de mogelijkheid tot een goede plaatsing van de ogen, zodat men deze aan de voorzijde van de kop niet kan zien. Ook de grootte van het lichaam en de schouderbreedte beïnvloeden de vorm van de kop.

Een kop op een groot lichaam lijkt dikwijls kleiner en minder goed geproportioneerd, dan wanneer hij op een kleiner lichaam geplaatst zou zijn.

De schouderbreedte is zeer belangrijk voor het aanzien van de kop. Goede brede schouders geven ruimte voor een mooie plaatsing van de kop op het lichaam, zodat het geheel harmonisch wordt.

Uitstekende snavel

De kleurslag heeft ook invloed op het aanzicht van de kop.

Door de streeptekening hebben de normalen een ander kop-oppervlakaanzicht dan de opalinen, welke de vlakbrekende streeptekening missen.

De schedelverhoudingen van de grasparkiet spelen natuurlijk ook een grote rol bij het eindresultaat van de kop.

Dit is millimeter-werk, daar de afmetingen van de grasparkiet niet groot zijn.

Heeft een vogel de ideale verhoudingen van de schedel, dan wil dat nog niet zeggen, dat de ideale kop ontstaat. Op de afmetingen van de kop komen we in het hoofdstuk anatomie van de grasparkiet nog eens wat uitvoeriger terug.

Niet alleen de afmetingen van de kop zijn belangrijk, maar vooral ook de contour-bevedering, welke de kop het aanzicht geeft, zoals wij dit

Geen achtervulling, hierdoor ontstaat bult in nek

waarnemen. Soms kan het zelfs van de contourbevedering afhangen, of een kop groot of klein is. Vooral wanneer de vogel de kopbevedering optrekt, kan dit van grote invloed zijn op het gehele beeld van de kop.

Zo zien we, dat er veel factoren zijn, die het aanzicht van de kop min 'of meer beïnvloeden.

Soms kan het voorkomen, dat de ene vogel een iets bredere kop heeft dan de andere, maar zijn snavelplaatsing weer niet goed is, waardoor zij beiden aan hetzelfde eindresultaat komen.

Een ding moet men echter niet uit het oog verliezen: de kop zelf moet altijd goed geproportioneerd zijn, maar moet ook proportioneel met de rest van de vogel een goed geheel vormen.

Kop te plat, snavel plaatsing niet mooi, geen voorhoofdsvulling

Sommige keurmeesters in Engeland vonden de koppen een dusdanig belangrijk punt, dat zij beweerden, dat de rest er niet meer toe deed. Deze stelling is natuurlijk volkomen fout en we moeten er ons voor hoeden, dat zulks nooit hier het geval wordt.

Door alle op zichzelf staande en verervende factoren welke de kop beïnvloeden, is het kweken van een vogel met een goede kop een zeer moeilijke opgave. Het is zeer goed mogelijk, dat twee vogels met op zichzelf niet zulke goede koppen, vogels voortbrengen die prachtige koppen hebben. Dit kan soms een geval zijn van compenserende fouten. Hierdoor wordt de ene fout weggewerkt door een andere. Men doet er goed aan, nooit twee vogels aan elkaar te koppelen, die een totaal verschillend type van kop hebben. De uitkomst is dan vaak een allegaartje van uiteenlopende typen van koppen. Beter kan men, wanneer men naar verbetering van koppen streeft, twee vogels aan elkaar koppelen, waar het kop-type veel met elkaar overeenkomt en maar iets verschilt op dat punt, waar de kopbevedering moet komen. Dus wat de ene kop mist, moet men in de andere kunnen vinden. Een van

de beste methoden is ook hier weer de inteeltmethode.

Soms zijn bepaalde kleurslagen, zoals bijvoorbeeld Deens bont, verbonden met de kop-vorm. Het is zeer moeilijk, dergelijke koppen te verbeteren, daar men dan zo lang deze vogels met topvogels moet kruisen, tot door crossing-overs de kopfactoren los komen te liggen van de kleurslag.

Grote, storende fouten dienen we uit te sluiten van de verdere kweek, zoals bijvoorbeeld een sterk uit-stekende snavel, enz.

Sommige kwekers zijn van mening, dat een poppen-kop méér mag aflopen aan de achterzijde, dan de kop van een man. De topvogels in de poppen-klassen in Engeland hebben stuk voor stuk ronde koppen en voldoende achtervulling. Vooral bij de kopvorm-vererving speelt de pop een grote rol en wanneer wij dan vogels paren met een mindere achtervulling aan mannen, welke de achtervulling wél bezitten, dan kunnen de resultaten van dergelijke paringen zwaar tegenvallen.

Tot zover de kop van onze grasparkiet. Laat het bovenstaande een woordje meespreken bij de selectie en verwaarloos u dit onderdeel niet! Het gaat u anders punten kosten op de shows.

januari

Een nieuw jaar. Begin het goed door lid te worden van een speciaalclub. Pracht van een start.

VLIEGENVANGERS

Charles Everitt

Er bestaan twee families van de vliegenvangers, t.w. een voor diegenen die uit de Oude Wereld komen en een andere voor die van de Nieuwe Wereld, waarbij men deze laatste dan meestal de tirannen noemt. Beide horen binnen de orde Passeriformes, terwijl de exemplaren uit de Oude Wereld tot de ordes van de Oscines behoren, familie van de Muscicapidae en de sub-familie Muscicapinae.

De tirannen behoren echter tot de sub-orde van de Tyranni, hoofd-familie Tyrannoidae en de familie Tyrannidae.

Met inbegrip van alle ondersoorten leven er verspreid over het Oostelijk halfrond meer dan 600 soorten vliegenvangers, waarvan de grootste groep in de Australische regionen, waar men 354 soorten heeft aangetroffen, waarvan er 346 als trekvogels leven. In het Orientale of Indische gedeelte wonen er 164, waarvan 148 als trekvogels. Het Ethiopische gedeelte, Arabië en Afrika met uitzondering van het Noord-Westen tellen 155 soorten, waarvan 151 trekvogels. Het Palearctische gebied telt slechts 14 soorten, waarvan er slechts één soort permanent huist.

De tirannen zijn met 500 soorten aan Amerika gebonden, d.w.z. het merendeel leeft in Mexico en Zuid-Amerika en slechts 41 soorten komen in Noord-Amerika voor, waarvan er 32 als trekvogels leven.

Vliegenvangers en tirannen zijn insecteneters, die maar heel weinig ander voedsel tot zich nemen. Dientengevolge zijn ze een van de soorten vogels, die moeilijk in gevangenschap te houden zijn, te meer als ze gehouden worden in kooien. Indien men ze echter met overleg voert dan kan men ze wennen aan zacht voer en gesneden rauw hart, maar dit vereist tijd om ze zo ver te krijgen dat ze voldoende van dit voer eten om ervan te kunnen leven. Veel vliegenvangers waarvoor ik heb gezorgd wilden alleen vliegende insecten uit de eerste hand hebben en het was een kwestie van meelwormen omhoog gooien en een paar dagen lang vliegen in hun verblijf lokken voordat zij naar beneden wilden komen om de meelwormen uit de voerbakjes te pikken. Als dit stadium van acclimatisering is bereikt dan is het de tijd om een goed universeelvoer met daarop levend voer te geven. Het spreekt voor

*De Grijze
Vliegenvanger*

zichzelf dat een gedeelte van het levend voer zich naar beneden in het mengsel werkte waardoor de vogels er voor moesten graven en op zo'n manier dan ook van het andere voer mee naar binnen kregen. Gewoonlijk liet ik ongeveer een maand verlopen alvorens ik er min of meer op vertrouwde dat de vogels zich volledig aan het nieuwe dieet gewend hadden. Als men een voliëre, die goed beplant is, beschikbaar heeft, dan kan men de vogels hierin eerder dan na een maand loslaten, maar men moet zorgvuldig zijn bij de selectie want men kan niet alle soorten vliegenvangers samenhouden met andere vogels, omdat enkele soorten erg agressief zijn, ofschoon dit meer betrekking heeft op de tirannen dan op die van de familie van de Muscicapinae. In de loop der jaren ben ik zo gelukkig geweest om voor meer dan 20 soorten van de Oude Wereld vliegenvangers en 3 van de Tyrannidae te kunnen zorgen.

De grijze vliegenvanger, *Bradornis Microhynchus* is een Afrikaanse soort die men aantreft van Ethiopië helemaal naar beneden tot aan de Malawi en synoniem wordt geacht aan de *B. Gri-seus Ukamba*, die erg veel in Kenya wordt aangetroffen.

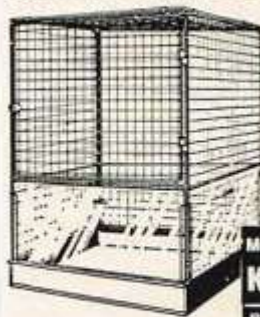
Man en pop zien er hetzelfde uit, egaal gekleurd, as-grijs van boven met donkere streken op de kop. De onderste gedeelten zijn bleker met een witachtige keel en centrum van de buik. Zij komen in gevangenschap zelden voor, omdat hun eenvoudige kleuren gewoon niet aantrekkelijk zijn voor vangers en handelaars. Ik heb maar een paar van deze vogels gehad en ik meen dat men ze heel goed aan het leven in een kooi kan wennen. Omdat ik geen plaats had om ze voor verdere bestudering in een voliëre los te laten heb ik ze binnen een maand aan een dierentuin afgestaan.

(wordt vervolgd)

NIEUW! PARADISO - KOMECO ZELFBOW VOLIERES

Geheel metalen zelfbouw kamervoliëres van genormaliseerde elementen. Steeds uit te breiden en onder te verdelen. Twee standaard-uitvoeringen met on-eindig veel combinatiemogelijkheden. Het past altijd! Gegarandeerd!

PARADISO-KOMECO VOLIËRE geen kooi, maar een echte vogelwoning!

Roestvrij, morsvrij, en hygiënisch. Waterdichte schuiflade. Gemakkelijk toegankelijk, veilig af te sluiten. Geen zichtbelemmering!

Montage? Het werk van een ogenblik. Geen gereedschappen nodig!

Stuur de BON of schrijf een briefkaart aan:

Metalwarenfabriek Hulskamp n.v.
KOMECO-DIVISION
POSTBUS 52 TE ALKMAAR

PARADISO BON Zend mij Uw rijk geïllustreerde prospectus met technische beschrijving en prijslijst van de **PARADISO-KOMECO ZELFBOW VOLIERES**

Naam: .....

Adres: .....

Plaats: .....

WILT U GOEDE KWEKRESULTATEN ?

Breng dan in najaar en winter Uw kweekvogels in topconditie met

KAPPELLE's KRACHTVOER „K.K.“

Per dag per vogel 1 theelepel is genoeg Krachtvoer „K.K.“ is ook verkrijgbaar in speciale samenstelling met plantaardig **CAROTEEN**

Uw zaadhandelaar heeft het in voorraad.

Vraagt gratis monster en folders bij:

Fa. **JAN D. KAPPELLE & ZN.**

Deventer, Postbus 2, Tel. 05700 - 1 39 27

KLEINE ADVERTENTIES

AUSTRALISCHE PARKIETEN

Verzorging en kweek in Europa. Dr. H. D. Groen. Tweede, herziene en vergrote uitgave. Privé editie. Niet in de boekhandel. Verzending geschiedt franco na overmaking van f 31,50 per postwissel of giro aan: Dr. H. D. Groen, Rijkstr.weg 252, Haren (Gr.) Giro 833045

NU OF NOOIT!

Een eigen Sportbroedmachientje. Vanaf f 85,— voor 100 Kwartel-eieren of 48 Kippe-eieren. Capaciteit van 80, 100, 150, 200 eieren enz. met eierenkeerapparatuur voor 50 eieren vanaf f 175,—. Folders met afbeelding op aanvraag.

A. M. KOKKE

Bredeweg 30 — Groesbeek — Telefoon 08891 - 16 32

DE ZWARTE OOIEVAAR

M. de Jong

Vorig jaar heeft een zwarte ooievaar enige tijd domicilie gehad in de Wieringermeer, dit jaar keek een familie in Marknesse in de Noordoostpolder z'n ogen uit, toen ze 's avonds een degenlijke grote vogel op het dak van hun huis zagen zitten. Ik werd gebeld en door het opgegeven signalement was al spoedig uitgemaakt dat de „gast“ een zwarte ooievaar was. Toen de heer des huizes 's morgens wakker werd en naar buiten keek, zag hij dat de vogel van het woonhuis was „verhuisd“ naar de schuur, maar toen de slaapkamergordijnen maar even bewogen, ging de langpoot er vandoor.

Zo'n vogel is nog altijd een zeldzame verschijning binnen onze grenzen, hoewel hij er deze eeuw reeds vaker dan zestig keer is gesignaleerd. Hij is iets kleiner dan onze, hoe langer hoe schaarser wordende witte ooievaar, heeft eveneens rode snavel en poten en is voor het overige grotendeels zwart met een groenachtige en „urperen weerschijn, die vooral opvalt als de zon er haar stralen op laat spelen. Een uitzondering op het zwart vormen de witte onderdelen.

In vroeger jaren broedden deze vogels veel talrijker in Europa dan thans het geval is. Omstreeks het midden van de vorige eeuw verdwenen ze uit West- en Zuid-Duitsland, in 1951 nestelden ze voor het laatst in Denemarken en twee jaar later voor de laatste maal in Zweden. In ons continent hebben ze momenteel nog domicilie in

Noord-Duitsland waar de aantallen ook afnemen, Polen waar gelukkig enige toename valt te bespeuren, Tsjecho-Slowakije, oostelijk Hongarije, Oost-Joegoslavië, Noord-Griekenland en verder op een kleine geïsoleerde plek in Spanje, alsmede de aangrenzende gebieden ervan in Portugal. Verder broeden ze in een brede gordel dwars door Azië tot in China en na het jaar 1900 hebben ze zich eveneens gevestigd in hun overwinteringsgebieden in Tanganyika en Zuid-Afrika: het Drakengebirge in Natal. Deze ooievaars staan bekend als erg schuw, althans in het broedseizoen, maar op plaatsen waar ze zeer talrijk zijn broeden ze wel in dorpen! Soms vindt men twee nesten in één boom.

Kleppersen doet deze „rara avis“ niet; hij laat geluiden horen die klinken als „che-lieie — che-lieie“. De snavelkost is erg variabel en wordt aangepast aan de omgeving en de omstandigheden. Bij voorkeur wordt het kroost gevoed met vis, maar ook worden kikkers en padden en in mindere mate slangetjes, hagedissen, salamanders, wormen, insecten en dergelijke genuttigd.

De overwinteringsgebieden strekken zich uit over Afrika, zuidelijk tot in Zuid-Afrika. Vanuit Europa lopen er drie trekwegen heen: één zuidwestelijk over het Iberisch Schiereiland, één zuidwaarts over de Middellandse Zee via Sardinië, Sicilië en Malta en één zuidoost over de Balkan.

NAPOLEONS

Nooit verwacht en toch gekregen. . .

Ik ben pas een paar jaar in het bezit van vogeltjes. Het zijn diverse soorten tropen, waaronder mijn napoleonnetjes en mijn voliëre is maar klein. Eigenlijk is het een soort vitrine, geheel van glas met aan de binnenkant gaas. De afmetingen zijn ongeveer 1,50 breed, 0,75 m diep en 2 m hoog met er aan vast een ren van gaas ongeveer van gelijke grootte als de vitrine. In de buitenren staat een vlierstruik. Binnen staat een boomtak en hangen slaapnestjes. De broedkastjes zijn verdeeld over binnen en buiten.

In deze voliëre wonen mijn napoleons samen met een stel goudbukjes, blauwfazanten, blauwgrijze roodstaartjes, spitsstaarten, binzen, diamantvinken, driekleurpapegaai-amadines, chinese dwergkwartels en nog wat losse vogels. De eerste zomer bouwden de napoleons een paar maal een prachtig rond nest van hooi en afgemaaid gras op de grond van de buitenren. Dit ging echter steeds verkeerd omdat de kwartels het kapot liepen. Tenslotte namen ze binnen een

bloempot, bouwden er een nest in waarin het popje drie eitjes legde. Er werd ijverig gebroed met als resultaat twee jongen, die echter binnen een week allebei dood op de grond lagen. Ik dacht dat het aan mijn onervarenheid lag. Ik wist tenslotte nog weinig of niets af van de vogeltjes en hun gewoonten. Hobby-vrienden van de vereniging wisten mij echter te vertellen dat het bijna niet mogelijk is jonge napoleons te kweken. Ook heb ik verschillende malen gelezen, dat het heel weinig voorkomt dat napoleons hun jongen groot brengen in gevangenschap. Mijn napoleons trokken zich daar echter niets van aan en bouwden steeds weer hun nesten, wat een lust was om te zien. Het zijn levendige en ijverige vogeltjes. Ook deze zomer (de derde) bouwden zij een nest buiten op de grond achter een paar stukken schors. Het bleek echter dat de kwartels datzelfde plekje wilden gebruiken. Het slot van 't liedje was, dat er eerst hooi lag, daar op een paar kwarteleieren, toen weer hooi, weer kwar-

teleieren, weer hooi en zo een paar lagen door tot helemaal bovenin hooi met twee napoleoneitjes. Van broeden kwam onder deze omstandigheden natuurlijk niets terecht, want de kwartels eisten zeer beslist dat plekje onder de schors voor zich op. De napoleons dropen toch maar weer af naar de bloempot binnen waar juist een nest blauwgrijze roodstaartjes was uitgevlogen. Ik had er wat schoon hooi in gedaan en de napoleonnetjes bouwden er verder een mooi rond nest in. Hierin legde het popje drie kleine bijna ronde eitjes en ging vervolgens ijverig zitten broeden, van tijd tot tijd afgelost door haar echtgenoot. Ik rekende echter alleen maar op mislukking. Toen de eitjes ieder ogenblik konden uitkomen gingen wij juist veertien dagen met vakantie. Voor de vogeltjes zou goed gezorgd worden door mijn vader die zelf ook vogelliefhebber is. Tevens zou hij van onze afwezigheid gebruik maken om de voliére op te knappen en waar nodig te repareren. Ik heb dat alles maar laten gaan omdat ik er van overtuigd was, dat het met de napoleons toch mis zou gaan. Wie schetst ech-

ter mijn verbazing en blijdschap toen ik bij thuiskomst na nestcontrole drie prachtige gezonde jongen al helemaal in de veren in de bloempot zag zitten!

Ik heb geloof ik gek staan gillen want m'n huisgenoten kwamen heel verbaasd aanhollen om te kijken wat er aan de hand was. Vijf dagen na onze thuiskomst vlogen ze alle drie uit. De tweede nacht gingen ze al niet meer terug in het nest maar bleven fijn buiten zitten in de vlier. Het was gelukkig droog en warm weer.

Zij zijn nu ongeveer twee maanden oud en vliegen dapper rond. Hoe is het mogelijk. Als het werkelijk waar is, dat napoleons in gevangenschap hun jongen zo moeilijk groot brengen wat heb ik dan geboft.

Als voer verstrekt ik het hele broedseizoen trosgierst, tropenzaad vermengd met jap. millet, krachtvoer, universeel en een zelf gemaakt hapje voer van in gekookte melk geweekt wittebrood met beschuit en hardgekookt eidooier, voorts meelwormen, alle mogelijke graszaden, muur en andere onkruiden en geweekt zaad.

---

vervolg van pagina 28

De eerste vol intensief, de partner licht schimmel/half intensief, de omgekeerde paring is ook goed. De nakweek zal ons alleen bruine jonge geven, zowel goudbruin als gewoon bruin.

De jonge goudbruine kunnen we dan beschouwen als t.t. vogels, de gewone bruinen zullen in verreweg de meeste gevallen géén t.t. vogels zijn, aangezien deze in de regel veel te hooggeel en te intensief voor gewoon bruin zullen zijn. Deze laatste moet u dan beschouwen als fokvogels.

De paring bruin x goudgroen zou eveneens op onze weg liggen ware het niet dat we hiermee de blauwfactor in ons bruin halen, en u weet dat dit sterk afbreuk aan het bruin doet.

Alléén indien we een goudgroene pop bezitten welke absoluut géén blauwstructuur bezit, kunt u deze combinatie toepassen. U zult er echter wel rekening mee diene te houden dat alléén maar de popjes goudbruin of bruin zullen worden. Alle jonge mannen zijn zonder uitzondering goudgroen of groen en split voor bruin, als fokvogels eventueel bruikbaar voor bruin maar het zijn beslist geen t.t. vogels. Deze groenen missen immers de blauwstructuur, en zullen vrijwel zeker veel te bruin op de rug worden.

Groene man/split voor bruin (uit voorgaande combinatie) x goudbruine pop. Deze paring geeft ons: groene en goudgroene mannen en poppen, zonder blauwstructuur en kans op te bruin in de rug. Bruine en goudbruine mannen en poppen, eveneens zonder blauwfactor, dus goed.

BRUIN:

Bruin x bruin. Beiden licht schimmel en enkelvoudige geefactor, slap gele grondkleur dus. Mits de man homozygoot (fokzuiver) is, geeft deze paring ons alleen bruine jongen. Wanneer de bevedering na verloop van enige jaren eventueel wat te lang mocht worden, dan terugparen aan matig intensief.

Doordat deze paring alleen maar bruine jongen geeft, kunnen we door het grotere aantal goede exemplaren selecteren.

Bruin x groen. Beide dieren met een slap gele grondkleur, de groene zonder blauwfactor. Deze combinatie is zeker aan te bevelen, mits de groene pop een grote combinatie aan bruin phaeomelanine bezit.

Deze paring geeft ons:

Groene mannen split voor bruin, géén t.t. vogels.

Bruine poppen welke kunnen uitmunten door het bezit van diep warmbruin.

ZILVERBRUIN:

Zilverbruin x bruin. De eerste met een matige intensiefactor en zo weinig mogelijk „aanslag“ in de vleugels. De bruine weer maximaal bruin en een zo slap mogelijke gele bijkleur.

VOORAL GEEN GOUDBRUIN GEBRUIKEN. De jonge zilverbruinen zouden hierdoor de factor hooggeel krijgen, dientengevolge een te zware gele aanslag in de vleugelpennen, soms zelfs in de schouders. Een goede zilverbruine mag nu eenmaal géén aanslag laten zien.

Wissel

De /

De combinatie van zilverbruin x bruin, of omgekeerd, geeft ons zilverbruine en bruine jongen. Zowel mannen als poppen.

Een andere, eveneens goede paring is: Zilverbruine man x (grauw)groene pop, en dan nog liefst een slechte, dus met véél bruin in de rug. De kans dat we uit een dergelijke paring mooie diep-, bruine en zilverbruine -poppen- fokken is vrij groot.

De jonge mannen worden groen of blauw, maar in hun soort wel slechte. Als fokvogels kunnen ze echter waardevol zijn. Waarom? . . .

Mits men bij het samenstellen van het fokpaar rekening houdt dat geen twee intensieve dieren aan elkaar worden gepaard, kan de combinatie zilverbruin x zilverbruin eveneens goede resultaten opleveren. Deze combinatie geeft dan bruine en zilverbruine jongen.

Bij het fokken van zilverbruine vogels kampt men nogal eens met een bepaalde mate van aanslag. Deze aanslag werkt in deze kleur erg storend. We dienen er dan ook voor te zorgen dat dit euvel zoveel mogelijk wordt vermeden.

Men kan dit doen door alleen vogels met een slapgele grondkleur aan zilverbruin te paren, maar u kunt ook gebruik maken van een foefje om de eventuele aanslag te camoufleren.

Gebruiken we in plaats van een bruine met een slapgele grondkleur een exemplaar met een zwakke oranje bijkleur, dan zullen de hieruit voort komende jonge zilverbruinten lichtoranje i.p.v. gele aanslag krijgen.

Aangezien het oranje dicht bij de bruintint ligt dan het geel, zal een lichte oranje aanslag nagevoel niet opvallen, en a.h.w. onmerkbaar overgaan in het bruin.

De consequentie van het oranje infokken is dat een dergelijke paring ook oranjebruine vogels zal geven, en hieraan hebt u verder dan weinig meer. Als t.t. vogel worden zij niet erkend.

Tenslotte nog een algemene opmerking: het is

mij bij verschillende keuringen weer opgevallen dat er zelfs onder de oude klassieke kleuren een vrij groot aantal vogels erg krap aan de maat zijn.

Laat u bij het samenstellen van uw fokparen niet alleen maar leiden door de kleur, maar let ook terdege op de grootte van de vogels. 13 cm. moet u echt wel als minimum grootte aanhouden, tot 14 cm. is toegestaan.

Op de kleurplaten een goudbruine en een zilverbruine, beide van vrij goede kwaliteit. Toch kan de bruin ontwikkeling van de goudbruine beter, de vleugeltoppen zijn wat licht. Dit komt echter door de felle belichting tijdens de opname.

De zilverbruine bezit een goed ontwikkelde bruinfactor maar de rugstreping is vrij lang.

Zo, dat was het dan weer. Een vrij lang verhaal, maar met een aantal vrije dagen in het verschiet kunt u er hopelijk wel uitkomen.

Wanneer u dit leest leven we alweer in de tijd van Kerst en de Jaarwisseling, een tijd van innerlijke bezinning en goede voornemens.

Graag wil ik van de gelegenheid gebruik maken om alle sportvrienden te bedanken voor de fijne samenwerking gedurende het afgelopen jaar ondervonden. Ik denk hierbij ook aan hen die er voor zorgden dat ons blad een zéér vooraanstaande plaats onder de vogelbladen inneemt.

Ik ben er zeker van dat ik de tolk van u allen ben wanneer ik vanaf deze plaats de redacteuren, de heer Ten Hagen, de zettters en de drukkers van harte bedank voor wat zij allen van Onze Vogels hebben gemaakt.

Heel in het bijzonder wil ik ook mijn vrouw bedanken voor haar grote belangstelling en hulp als ik „soms“ weleens „even“ voor de vogels op pad was. Ik weet maar al te goed hoeveel dit wel was.

Rest mij nog u allen een goed Kerstfeest en een voorspoedig 1971 toe te wensen.

VAN ONZE ADVERTEERDERS

De Witte Molen, fabrikant van o.a. voeders voor onze vogels, heeft een nieuwe verpakking en housestyle laten ontwerpen.

Daar de oude verpakking van vele van haar produkten niet meer beantwoordde aan de moderne verkoopmethode, heeft zij Reclamebureau Bleeker uit Apeldoorn opdracht gegeven een nieuwe styling te ontwikkelen. Het resultaat ziet u op de foto. De opbouw met het gebruik van gestyleerde illustraties, kleurvakken en teksten, vormen, in een harmonische compositie, de eigen styling en herkenbaarheid van de produkten van de Witte Molen.

Vrede
en geluk
is onze
wens
voor
iedereen
die het
goede
nastreeft.
Vrede
en geluk
voor U
en de
Uwen
in uw
hobby
en in uw
dagelijks
leven.

Prettige
feestdagen
en een
voorspoedig
1971

witte molen

directie
en medewerkers.

Wissel

De